

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

İKTİDARA UZANMA ZAMANI

- Çatışmanın Yoğunlaşması
- Küresel Krizde İkinci Yıkım Dalgası
- Eksik Olan
- Faşist Saldırlara Karşı Örgütlenelim
- Başpınar'da Bozkır Tutuştu
- İşimize Geri Döneceğiz

ÇATIŞMANIN YOĞUNLAŞMASI

Devrime girişmek için “önce halkın çoğunluğu” diyenler biçimsel çoğunluk peşinden koşanlardır. Onlar, biçimsel çoğunluğu buluna dek, kitleleri burjuva diktatörlük altında günlük sorunlarla oyalamaya devam edeceklerdir. Devrimin gerçek koşulları ne denli oluşmuş olursa olsun, devrim yapmaya kararlı yığınlar eylemlerle bu yöndeki ısrarlarını ne kadar gösterirlerse gösterebilirler yine de devrim küçük burjuva hareketlere uzaktaki bir hedef olarak kalır.

Emekçi ve sömürülen kitleler, devrim yönünde kendi kurtuluşları yönünde ortaya koydukları devrimci savaşıma rağmen ve yıllarca süren devrimci pratikten sonra halen yığınların devrime hazır olmadıklarını ileri sürebiliyorlar. Durmadan gelişen işçi hareketini, kitle hareketini ve hareketin devrimci yönelimini algılayıp kavrayamadıkları ve çözümleyemedikleri için kitlelere, en az, en zayıf ve en etkisiz mücadele çizgisini öneriyorlar. İşçi sınıfına, kitlelere, Kürt halkına ileri hedef göstermeleri için, kendilerinin ileride olmaları ve sağlam devrimci görüşlere sahip olmaları gerekiyor.

Proletaryanın mücadele görevlerini doğru olarak belirlemek için, hangi tarihsel uğrakta olduğumuz tüm açıklığıyla gözlerin önüne serilmelidir. Doğru taktik, doğru sloganlar saptamak için tarihsel uğrağın gerçek ve eksiksiz kavranışı gerekiyor. Tarihsel uğrak iki yönlü ele alınabilir: Nesnel olarak ve sınıf mücadelesinin gelişme düzeyiyle, devrimci öznenin geldiği yer açısından. Her iki yön şimdiye dek Leninist Parti tarafından ayrıntılı olarak açıklanmıştır. Mücadele sloganları, izlenecek politik taktik ve teorik çözümlerden çıkarılmıştır.

Küçük burjuva hareketlerin yapmadığı da budur. Tarihsel çerçevenin bir çizimini yapmadıkları için izledikleri politika ve sloganları kendi öznelliklerini yansıtıyor. Partinin dönemi tanımlayan görüş ve sloganları kitlelerin devrimci görevlerini ortaya koymalı ve hedefi göstermelidir.

İşçi sınıfı hedefini, amacını açıkça ortaya koymalıdır. Proletarya amacını açıkça belirterek geniş kitleleri etkiler, onları kazanır. İşçi sınıfının amacı emekçilerin kurtuluşunu gerçekleştirmek, ezilen ve sömürülen kitlelerin çıkarımadır. Bu yüzden, proletarya amacını açıkça belirterek halk yığınlarını burjuvaziye karşı savaşında birleştirir. K. Marks ve F. Engels’in Komünist Manifesto’da belirttikleri gibi:

“Komünistler, görüş ve niyetlerini gizle-

meyi reddederler. Amaçlarına ancak bugüne kadarki tüm toplumsal düzenin zorla yıkılmasıyla ulaşabileceklerini açıkça bildirirler.”

Leninist Parti devrim için mücadele ediyor. Hedefine ancak bu yolla ulaşacağını açıkça ifade ediyor. Sadece bunu söylemekle yetinmeyip, devrimin güncel olduğunu da söylüyor. Devrimle sonuçlanacak ayaklanmanın önemi ve rolü üzerine ısrarla duruyor.

Tekelci burjuvazinin siyasal gücünü, devlet egemenlik sistemini yıkmak halk devriminin ön koşuludur. İşçi sınıfı, emekçi kitleler daha ileriye, toplumun devrimci dönüşümüne ancak bu engeli aşarak varabilirler. Amaç, net, açık, berrak olarak belirtilirken, amaca nasıl varılacağı da aynı biçimde anlaşılır şekilde gösterilmelidir. Bu görevin, en ilerinin değil günün görevi olduğu da ifade edilmelidir.

Kitlesellik, yaygınlık, süreklilik ve netlik yönünden önceki yığınsal eylemleri aşan eylemler yaşanıyor. Kitlelerin ve mücadelenin geldiği yer doğru anlaşılmalıdır. Hareket belirlenen devrimci görevleri yerine getirecek bir gelişme göstermiştir.

Sokak gösterileri ve çeşitli yığınsal etkinliklerle birlikte devrimci hareket hem güç kazandı, hem politik etkisi arttı, hem de geniş kitleler için çekim merkezi haline geldi. Tüm bu gelişmeler karşısında etkisiz kalan burjuvazi ve devlet iktidarı, elindeki her olanağı, her aracı, her yolla harekete geçirerek, devrimci kitleleri baskıyla durdurmaya çalışıyor.

Devrimci düşünceler, devrimci güçler, yığınların içinde derin kök saldı içindir ki, on yıllardır hiç eksik olmayan sermayenin ve faşist devletin tüm terörüne karşın devrimci hareket etkisizleştirilememiştir. Emekçi kitle hareketi, devrimci güçlerin güçlerini sürekli beslemektedir.

Burjuvazi, kapitalist zorbalığı, faşist şiddeti yoğunlaştırarak emekçilerin yaşamını biraz daha ağırlaştırır ve çekilemez duruma getirirken, böylece eski sisteme karşı gelişecek genel halk ayaklanmasını daha da olgunlaştırmış, derinleştirmiş ve belirginleştirmiş oluyor. Çalışmayan azınlığın, çalışan çoğunluk üzerinde artan saldırıları, kitlesel işten çıkarmalar, ücretlerin düşürülmesi, artı-emeğin artırılması, çalışanlara daha fazla işin dayatılması, sefaletin boyutlanması, buna karşın emekçiler yönünden gelen eylemlerin, isyan ve başkaldırıların devlet zoruyla bastırılması, sınıflar çatışmasını çok daha şiddetli hale getiriyor. Ezilen ve sömürülen sınıfların ayaklanması sınıflar mücadelesinin merkezi sorunu durumuna gelmiştir.

Burjuvazi kendi egemenliğini ve toplum-

sal sistemini yıkacak koşulları yaratmakla kalmıyor, eski sistemi yıkacak güçleri de kendisi hazırlıyor ve birleştiriyor. Sermaye ekonomik sömürsünü ve bundan ayrı olmayan politik baskısını toplumun geniş emekçi kesimlerine yöneltmiştir. Bu saldırıları yalnızca işçi sınıfı üzerinde uygulamakla kalmayıp, kent ve kırsal yoksullarına ve tüm emekçilerine yöneltmiştir. Kadınlara, gençlere, aydınlara, Kürt halkına, Alevilere yöneltmiştir. Böylece egemen güçler kapitalist düzenin ezdiği sömürdüğü tüm kitleleri kendisine karşı birleştiriyor. Bu güçler her gün sokakta, yollarda ve alanlardalar. Eylemde güçlerini bir araya getiriyorlar.

Eylemlerin vardığı düzey ve aldığı biçim görülmelidir. Sınıf mücadelesi iç savaş biçimini alarak devam ediyor. İç savaş, burjuvaziyle proletarya arasındaki en aşırı mücadeledir. Proletaryanın mücadeledeki aşırılığı bu sınıfın kendi sınıf konumundan kaynaklanıyor. Emekçi sınıf aşırı davranarak, yani devrimci konumuyla amacına varabilir. Pratikte, günlük mücadelede, canlı siyasal yaşamda, çalışan sınıf, oportünist sosyalistlerin politik çizgilerini aşıyor; bu sınırları aşarak başarılı olabilir.

Sınıf mücadelesi, sınıf mücadelesinin yüksek biçimi olan politik mücadele biçiminde sürüyor. Burada önemli olan sonucu kararlaştıracak politik biçimin devrimci içeriğidir. Toplumun köklü dönüşümü, emekçilerin kurtuluşu devrimci politik mücadeleyle gerçekleşir.

Devrimci sınıf partisi işçi sınıfının zafere ulaşmasının önkoşuludur. Sosyalizmin kurucuları Marks ve Engels gerçek bir işçi hareketi ve onun örgütü için savaşım verdi. Lenin devrimci işçi hareketinin örgütsel ifadesi olan komünist partinin oluşturulması için mücadele etti. Emekçi sınıfı kurtuluşa götüreceği olan gerçek işçi hareketidir, devrimci proleter partidir.

İşçi sınıfının devrimci rolü, sınıf ideolojisi, sınıf siyaseti, sınıf partisi (işçi), sınıf egemenliği görüşlerini bir kenara atmak ve proletaryayı başarısızlığa uğratmak için, işçi sınıfı kavramı yerinde “çokluk” kavramı ileri sürülüyor. Bunlar küçük burjuva gerici görüşlerdir.

Kapitalizmin gelişimi işçi sınıfının devrimci rolünü ortadan kaldırmamış tersine emekçi sınıfın tarihte oynayacağı rolün önemini güçlendirmiş ve çok daha ivedi duruma getirmiştir. Sınıf partisinin görevi, devrim güçlerini, proletaryayı devrime hazırlamak ve tarihi rolünü oynamasını sağlamaktır.

C.DAĞLI

DEVİRİMİN ZAFERİ BAKIŞ AÇISIYLA

Politik mücadele sınıflar mücadelesidir. Bilimsel anlamıyla olduğu gibi, toplumsal anlamıyla da politik mücadele ancak sınıfların varlığı, sınıf mücadelesi ve bunun koşullarına bağlı olarak ele alınabilir ve bu temelde kavranabilir. Bu koşullar kalktığında politika, politik araçlar ve politik mücadeleden söz edilemez. İktidar mücadelesi, sınıflar ilişkisinde öne geçmişse, politik mücadele iktidar sorunu etrafında yoğunlaşır ve en şiddetli, en belirleyici halini alır.

Her devrimin temel sorunu olan iktidar sorunu, bizde, sınıf savaşımının güncel, canlı konusudur; güncel devrimin ana sorunudur. Çünkü bizde, iktidar sorunu öne çıkmıştır, aktüeldir. Ve tüm toplumsal çatışmalar, olaylar ve hesaplaşmalar bu sorun etrafında oluşuyor. Bu nedenle sadece genel tanımlamalar yapmakla yetinemeyiz. İktidar mücadelesinin neresinde olduğumuzu açıklamak durumundayız. Bununla da kalmayız, devrimin ve iktidarın yapısını tüm açıklığıyla ortaya koyarız.

Proletaryanın diğer emekçilerle bağlaşıklık sorunu, iktidarın ele geçirilmesi perspektifiyle değerlendirilmelidir. Bu sorunun ele alınış biçimi, işçi sınıfının tarihsel misyonuyla bağlantılıdır. Tüm toplumsal hareketler belli tarihsel uğraklar içinde kavranabilir ve anlaşılabilir. Emekçilerin ortak olarak, yani ittifak içinde harekete geçirilmesi bu çerçevede analiz edilmelidir. Devrim yani iktidarın alınması sorunu tarihsel hareket tarafından sınıf mücadelesi tarafından gündeme getirilmiştir. İşçi sınıfıyla diğer halk kitlelerinin ortak hareketini zorunlu yapan, emekçilerin tekeli ege-menliği yıkıp iktidarı halk güçlerinin eline geçmesini dayatan tarihsel uğraktır. İşçi sınıfıyla tüm emekçi ve ezilenlerin ortak hareketine asıl önemini kazandıran, içinden geçmekte olduğumuz tarihsel koşulların getirdiği devrimci görevlerdir.

Halk kitleleri, kendi istekleri yönünde, kurulu sisteme karşı harekete geçmiş durumda. Burada asıl sorun, bu hareketi devrimci mücadelede birleştirmektir. Böyle bir birleşme, faşizme ve sermayeye karşı verilen eylemlerle, etkin ve militan bir mücadeleyle sağlanabilir. Bu mücadelede öncülük görevi işçi hareketindedir.

Ayaklanma, devrim süreci, toplumsal ilişkileri ve toplumsal yaşamı tüm canlılığı ve değişimi, dönüşümü içinde yansıtır. Sınıflar ilişkisi yeni bir döneme girmiştir. Sınıflar ara-

sı güç ilişkileri değişmeye, burjuvaziden emekçilere doğru kaymaya başlamıştır. Politik durumu, değişen yeni sınıf güç durumu ve sınıflar arasında şiddetlenen savaşım belirler.

Yoğun devrimci dönemlerin bir özelliği de toplumun tüm sosyal sınıflarının gerçek toplumsal karakterini açığa çıkarmasıdır. Bu durum, emekçi kitlelerin kendi gücünü ve görevlerini daha iyi görmesini getirir.

Sınıf mücadelesinin açıktan açığa ve yoğun yaşandığı dönemlerde, sınıflar ilişkisi hızla değişir. Bu temelde politik hareketlerin durumu da aynı biçimde çabuk değişir. Bütün politik partilerin gerçek sınıfsal ve siyasi karakteri açığa çıkar. Büyüyen devrim, her politik gücü gerçek tavrını belirlemeye zorlar. İşçi sınıfı adına hareket ettiğini söyleyen bir hareket, devrimci görevlerin gerektirdiği çalışmaları yapmadan, bu konuda politik çözümleme olarak, taktik olarak devrimci bir görüşe sahip olmadan, konumunu koruyamaz.

Kitle hareketinin durumunu analiz etmek, devrimci politikayı uygulamak için büyük önem taşır. Emekçi kitle hareketi, devrimin başarısının ön koşulu ve devrimci güçlerin tükenmez kaynağıdır. Kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyini neye göre değerlendireceğiz. Yığınların bilinç ve örgütlenme düzeyi önceki dönemin sınıf çatışmaları için yeterli olabilir, fakat aynı düzey ayaklanma ve devrim için zayıf olabilir. Bu soruna diyalektik açıdan bakmalıyız. Halk kitlelerinin, proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyi büyük eylemlerle ve devrimin sonuçlarıyla ölçümlenir. Yığınların devrimci mücadelesi canlıdır ve taktiğimizi, politikamızı saptarken, yaşamın, mücadelenin canlı gelişimine dayanacağız. Bir ayaklanma ve devrim patlak verirken, kitlelerin örgütlenme ve politik bilinç düzeyine bakılmaz. Gerçek devrimci hareket ayaklanma ve devrim sökün ettiğinde, bütün gücüyle büyük eyleme katılır ve zaferle sonuçlanması için dövüşür. Kaldı ki, devrimin kendisi, halk kitlelerini eğitir, dönüştürür, bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltmek için gereken özgür koşulları yaratır.

Aynı diyalektik yaklaşım, devrimci sınıf partisinin çalışma tarzı için de geçerlidir. İktidarı ele geçirme dönemleri devrimci dönemlerdir. Çatışmalar, kitle mücadelesi olağanüstü bir artış gösterir ve aktifleşir. Yığınlar her gün eylemden eyleme yetişmeye çalışır. Büyük bir hareketlenme yaşanır. Bu gelişmeler karşısında ortaya çıkan yeni duruma ayak uydurmak, kitle mücadelesini etkilemek ve yönlendir-

mek, örgütlü politik güçler için ciddi bir sorun haline gelir. Sürece etkide bulunmak için çalışma temposunu hızlandırmak gerektiği açıktır. Artık söz konusu olan geniş kitleleri etkilemektir. Çalışma biçimi buna göre yeniden ele alınmalıdır. Komünist partisinin çalışması, mücadelesi ve örgütlenmesi koşulların değişiminden ayrı ele alınamaz. Kısacası proleter partinin tüm hareket biçimi, iktidarın alınması, devrimin zaferi bakış açısına göre değerlendirilir.

İktidar, politik stratejinin hedefi, odağı olmuştur yani belirleyici mücadele dönemine girilmişse, burada savaşım biçimi, yol ve yöntemleri ayrı bir önem kazanır. Tıpkı örgütlenme çalışması gibi mücadelenin yol ve yöntemleri de içine girilen tarihsel uğrağın durumunca değerlendirilir. Kitlelerin verdiği savaşımın düzeyinin, dönemin gereksinmelerine yanıt verip vermediği yeniden ele alınır.

Bir parti, devrimci savaş yolunu, devrimci mücadele yöntemlerini devreye sokarsa, devrimci konumunu koruyabilir. Ve devrimci çizgide yürüyebilir. Sorun yalnızca devrimi hedeflemek, devrimci çıkarları savunmak değil, devrimi gerçekleştirmektir. Bu da, partinin izleyeceği devrimci mücadele yoluna ve büyük halk kitlelerini devrimci mücadelede yönlendirmesine bağlıdır.

Uzlaşmacı politik bir çizgi ve taktik, reform hedefiyle kitlelerde beklenti yaratır. Böylece burjuvazinin devrim tehdidinden kurtulmasına, nefes almasına ve güçlerini yeniden toparlamasına yol açar. Yalnızca devrimi bugünden gerçekleştirmeyi önüne koyan, buna denk bir eylem programı ve taktik oluşturan bir politik hareket gerçek proleter devrimci parti, devrimi zafere götürebilir. Halk kitlelerinin yürüttüğü devrim mücadelesinin zafere ulaşmasıyla, devrimci sınıf partisinin politik çizgisi ve taktiği arasındaki sıkı bağ geniş kitlelere iyi anlatılmalıdır.

Emekçi ve sömürülen yığınlar anlatılması ve kavratılması gereken politik bir görev de, devrimin yönetimi sorunu ve bunu bugünden önümüze koymamızdır. Çalkantılı, altüst edici olayların yaşandığı bir dönemde devrimin yönetimi sorunu, bugünden yanıtlanması gereken bir sorundur. Bu sorun, başka hiçbir zaman bugünkü kadar öne çıkmamış ve önem kazanmamıştır. Sorunu ve çözüm yolunu sürekli gündeme getirip, işlememiz boşuna değildir. Proletaryanın ve emekçilerin devrimde bilinçlice davranması ve zafere ulaşmasıyla bağlantılıdır. □

KÜRESEL KRİZDE İKİNCİ YIKIM DALGASI

Denir ki; marksistler, son beş ekonomik krizden yirmisini tahmin etmişlerdir. Bu sözü, dalgalarını geçmek için söyleyen burjuvalar da var, kendi öngörülerinin bir kısmının gerçekleşmediğini görüp özeleştirel yaklaşan marksistler de... Sonuçta, elimizdeki teori, peygamberce sözler değil ve biz marksistler de yanlışlardan azade kutsanmış varlıklar değiliz. Kapitalist ekonominin ne denli hassas ve bozulabilir dengeler üzerine kurulduğunu çok iyi bilen marksist eleştiri, her sarsıntıda topyekün bir kriz olanağı görür. Çünkü marksizm sadece eleştiriyi yetinmez; kapitalizmin yıkılışını hazırlayan en küçük fırsatı değerlendirmek için her zaman tetiktedir.

Ama bu defa kapitalist sistemin çok daha büyük bir çöküşe sürükleyeceğini söyleyenler, yalnızca marksistler değil. Son haftalarda sermaye dünyasında felaket tellallığı yapmaya yönelik nefes nefese bir yarış söz konusu.

Kriz kahini olarak lanse edilen Nauriel Rubini konuştu önce: En geç 2013'te çok kapsamlı bir çöküşün yaşanacağını; altı ay içinde Euro para biriminin iflasa sürükleneceğini ve AB'nin dağılacığını; ABD bütçe açıklarıyla zorlanırken Çin'de daralma yaşanacağını; İspanya ve İtalya'nın borç bulamaz hale geleceğini dile getirdi. Bu tespitler için kahin olmaya hiç gerek yok. Rubini zaten yaşanmakta olanı resmetmiş. Bu felaket senaryolarına, AB'nin Merkez Bankası Başekonomisti Peter Praet'den de güçlü katkılar geldi ve dedi ki: "2008 krizini mumla arayacağız". Söyledikleri her şeyin sermaye dünyasında bir ağırlığı olan bu uzmanların peşi sıra pek çok yönetici, akademisyen, yaşanmakta olan felaketin boyutlarını çözmekte adeta birbirleriyle yarıştılar.

Hemen söyleyelim: Bu sözler ne temelsiz kehanetlerdir ne de -şu reformist tayfanın iddia ettiği gibi- emekçilere acı reçeteler yutturmak için sermayenin durumu çok kötü gösterme çabalarıdır. Son aylarda üst üste binen bir dizi olgu, küresel krizde ikinci ve daha yıkıcı bir dalganın kaçınılmaz olduğuna işaret ediyor.

Faiz Sıfır, Nabız da Sıfır!

Haziran sonunda aynı gün, dünyanın en

önemli merkez bankaları; ABD, Avrupa, İngiltere ve Çin'dekiler, önemli faiz indirimlerine gittiler. Öyle ki, ABD ve Avrupa'da faiz resmen % 0 olarak açıklandı. Bedava para, yağma Hasan'ın böreği, beleş sebil. Ama sermaye cephesinden duyulan, şen kahkahalar değil, kutlama yapan kimse yok.

Faiz oranının sıfıra gelip dayanmasının önemi ne diye sorulabilir. Şöyle: 2008'de patlak veren ve halen devam eden küresel krizde, sermaye merkezlerinin elindeki tek koz, Merkez Bankaları yoluyla piyasalara bol bol para sürmektir. Bu sayede, tıkanan kredi akışları yeniden canlanabilmiş, daha uzun kredilerle harcama düzeyi korunmuş, kamulaştırılan batık krediler bütçelere ağır bir yük olarak konulmuştu. Ancak bu yönde atılan her adımın etkisi kısa sürede tükeniyor, merkez bankalarının faizleri daha fazla düşürüp, daha çok para basmaya zorluyordu. Şimdi bu yönde atılan adımların sonuncusu, faizleri % 0 seviyesine indirmiş bulunuyor. Artık parasal genişleme yoluyla krizi hafifletmekte, denizin gerçekten sonuna gelindi.

Krizi atlatabilmek için sermayenin ajandasından parasal genişlemeden başka bir araç yok mu? Ne mutlu ki yok. Peki ama, harcamaları arttırmak yerine, tasarrufları artırarak yeni yatırım yoluna neden başvurulmuyor? Cevabı basit; her alanda aşırı üretim, pazarların kapitalist karı taşıyamaz ölçüde dolması, özellikle üretim araçları üretiminde yığılan stoklar, tasarruflar yoluyla krizi atlama seçeneğini ortadan kaldırıyor. İşin gerçeği, kapitalist ekonominin kendi işleyişi, tüketim harcamalarını artırarak krizin atlatılmasına olanak tanımıyor. Aşırı üretimi gidermenin kapitalizmdeki tek yolu; geniş çaplı iflaslar, kredinin çöküşü, savaş ve ekonomik yıkımdır. Geçmişte emperyalist-kapitalist sistem, artığın bu şekilde temizlenmesinin sonuçlarını kaldırabilirdi. Şimdi kaldıramıyor. Sermayenin merkezleşme ve yoğunlaşma düzeyi, sınıflar mücadelesinin geldiği düzey, üretim süreçlerinin toplumsallaşma düzeyi, bu şekilde bir temizliği kapitalist sistemin kaldıramayacağı sınırlara taşıyor.

Yunanistan'dan sonra İspanya ve İtalya bankalarının iflasa sürüklenmeleri dünya

para piyasalarının merkezi olan Londra'daki büyük bankaların yaşadıkları zorlukları gizlemek için başvurdukları yalanların açığa çıkması ve Çin ekonomisindeki yavaşlama, 2013'e dair yıkım öngörülerinin diğer güçlü kanıtları: Özellikle Çin'deki yavaşlama...

Eşitsiz Gelişim ve Eşzamanlı Kriz

Oysa sistem, beş kıtayı içine alacak şekilde, küresel ölçekte kurulmuştu; bu yapı ona, kriz anlarında bile uzun süre ayakta kalma olanağı sağlıyordu. Her ulusal ekonomiye farklı farklı gelişme dinamikleri veren eşitsiz gelişim yasası; ilk başta çelişki gibi görünse de, bu küresel mekanizmaların devamını sağlıyordu.

Ekonomileri durma noktasına gelen merkez ülkeler muntazam ölçülerde kredi-para ihraç ediyor, bu paralar Çin, Brezilya, Hindistan ve Türkiye'nin içinde bulunduğu bir dizi ülkeye giriş yapıyor, bu ülkelerdeki ekonomik büyümeyi balon misali şişiriyor ve bu yoldan sermaye döngüsünün işleyişi küresel ölçekte sağlanıyordu. Ancak kapitalizmin yararlandığı her çelişki eninde sonunda kendi ayağına dolanıyor.

Öyle de oldu: Merkez kapitalist ülkeler, dev ölçekli kredi-para yoluyla kendi krizlerini çevre ülkelere ihraç ettiler. Fakat aynı zamanda, bu ülkelerin kendilerine özgü krizlerini de, kendi bünyelerine katmış oldular. Bu yüzden çok değil, yirmi yıl önce Çin'in yavaşlamasını sevinçle karşılayanlar şimdi kan ağlıyorlar. 2008'den bu yana, küresel krizin etkilerini önemli ölçüde yumuşatan Çin ekonomisindeki büyüme birazcık yavaşlayınca, kapitalist dünya ikinci bir çöküşün eşiğinde buldu kendini. ABD'de bütçe sorunları, İspanya'da işsizlik, İtalya'nın borçlanma zorluğu, Fransa'da artan vergiler; hepsi kendi başına eşitsiz gelişimin doğurduğu ülkelerin kendilerine özgü sorunlar, ama her biri, küresel çapta eş zamanlı bir krizin dinamikleri haline geliyor.

Sermaye Tamponlarını Hazırlıyor

Her ekonomik krizin aynı zamanda bir devrim fırsatı olduğunu marksistler bilir. Bunu sermaye de biliyor ve daha şimdiden

öfkeli yığınlarla kendisi arasına koyacağı tamponları güçlendiriyor.

Gelişimi herkes tarafından görülen krizin yeni dalgasının, Türkiye ekonomisinde yaratacağı tahribatın sınırlarını tahmin etmek zor. Burjuvazi şimdiden bunun etkilerini görmeye başladı. Bankacılık sektörü, % 20'lerden % 5'lere düşen kar oranlarından yakınıyor. Büyük sanayi tekelleri de karların yarı yarıya azalmış olmasından şikayetçi. Ve bütün bunlar, Türkiye ekonomisinin üst üste rekor büyüme gerçekleştirdiği dönemde olup bitiyor. Bu nedenle, küresel krizin ikinci dalgasında, tahminlerin de ötesinde bir yıkımın gerçekleşeceğini söylemek hiç de abartı olmayacak.

Hali hazırda bir ayaklanma iklimi olgunlaştırmakta olan sınıf mücadelelerinin böyle bir ekonomik yıkımdan nasıl büyük güç bulacağını kanıtlamaya bile gerek yok. Bunun için Kürt halkının içinde bulunduğu ruh haline bakmak bile yeterli: Kürt halkı, özgürlüğünü kazanmak için, her biri bir öncekinin rövanşı haline gelen eylemlerle yüklenirken, sermaye de aynı rövanşist duyguyla bu eylemlere bütün gücünü yığıyor. Bu sayede her eylem, son derece kritik, nihai sonucu belirleyecek bir öneme, ciddiyete kavuşuyor. Her eylemin sonunda sınıflar dengesi şu ya da bu taraftan yana eğilmiş oluyor. Sınıflar dengesindeki bu son derece dramatik yalpalamalar, arayış içinde olan çok geniş bir kitlenin politik tutumlarını keskinleştiriyor, ruh hallerini dalgalandırıyor.

AKP hükümetiyle, bir çok geniş emekçi kitlelerinin arasındaki son duvar, eşikteki ekonomik krizle birlikte mutlaka çökecektir. Bu gidişatı, sermaye sınıfı da gayet ne görüyor. Ve CHP'yi bu büyük alt üst oluş günlerine hazırlıyor. Son CHP kurultayında yükseltelen sol söyleme bulanmış kuru gürültü, emekçi kitleleri yeniden sermayenin denetimine sokabilmek için, bu partinin her türlü kılığa girebileceğini gösterdi.

Bu kuru gürültüye kanarak, CHP'de açıktan ya da gizli ittifaklar kuracak olanlar hiç de az değil. Ve bu sayede leninistler, ortalama sol söylemin burjuva içeriğini apaçık sergilemekte hiç de zorluk çekmeyecekler. □

EKSİK OLAN!

Türkiye'de ve Kürdistan'da büyük bir savaş yaşanıyor. Bütün haber ve propaganda araçlarını, olanaklarını elinde tutan sermaye sınıfı ve faşist devletin bu gerçeği gizlemesi gerçeğin kendisini ortadan kaldırmıyor.

Kürt halkı ve emekçi sınıflar sürekli eylem halinde. Gerilla, artık çok kapsamlı savaş yürütecek kapasiteye ulaştığını son haftalarda pratik olarak kanıtlamıştır. Türk ordusu, on binlerce askerin katıldığı, tanklarla, toplarla, savaş uçaklarıyla bir savaş yürütmek zorunda kalıyor. Bu gerçek bir savaş değilse nedir?

Ve daha önemlisi, devlet tüm savaş kapasitesini kullanmasına, ağır bir polis terörü estirmesine, her yöntemi denemesine karşın ne gerilla savaşını ne de kitle hareketini durdurabiliyor. Bu yılın 1 Mayıs eylemi, toplumda düzenden ve iktidardan hoşnutsuzların alanlara aktığı bir eyleme dönüştüğü, toplumun ezilen her kesiminden insanlar kendilerini orada ifade etmek üzere Taksim Alanı'na aktığı için eylem rekor düzeyde bir katılıma tanıklık etti.

Ancak tüm bunlara rağmen, kitle hareketinin sermaye sınıfını, devleti ve hükümeti saldırdırlardan vazgeçirdiğini, planlarından geri adım attırdığını söylemek mümkün değil. Sermaye sınıfı ve hükümet önceden planladıklarını, kararlarını uygulamaya devam ediyorlar. Kıdem tazminatı gasp ediliyor, HES'leri kurmaya devam ediyorlar, kentsel dönüşüm planını uyguluyorlar, eğitim sistemini istedikleri gibi faşist/dinci içeriğe büründürüyorlar, devlet kadrolarını dinci faşistlerle doldurmak için, tepkilere aldırmandan, sınavlarla istedikleri gibi oynamaya devam ediyorlar, polis terörü konusunda pervasızca davranıyorlar vb vb.

Bunca şiddetli savaşa, dinmek bilmeyen kitle eylemlerine rağmen bunlar olmaya devam ediyorsa demek ki devrim cephesinde ciddi bir şey eksik duruyor. Nedir bu?

Eksik olan şey, burjuva egemenliği devirme hedefiyle politik iktidara karşı sürekli gösteriler yapmaktır. Yani hedefte, amaçta bir eksiklik var.

Bunca kitle hareketinden ve savaştan kitlelerin bir takım sonuçlar çıkarması lazım. Kitlelerin buradan çıkarması gereken en önemli sonuç, temel sorunun günlük olarak karşımıza çıkan şu ya da bu olgu olmadığı, temel sorunun toplumsal sistemin kendisini değiştirmek olduğudur. Sorunun çözümü genel olanı, sorunların kaynağını değiştirmektir. Bütün pratik yaşam sorunun çözümünün burada olduğunu bize göstermiştir.

Kitlelerin bu gün tartışması ve aşması gereken nokta burasıdır. Kitleler bu sonuca kendi başlarına ulaşabilirler mi? Ulaşsalar bile bu ancak uzun, zor, zahmetli ve kendiliğinden bir şekilde olabilir. Demek ki burada öncüye düşen önemli bir görev var. Bu görev, kitlelere, kendi hareketlerinden ortaya koyduğumuz sonuçları çıkarmalarına, bu sonuçları gündemlerine almalarına ve tartışmalarına yardımcı olmaktır. Propaganda ve ajitasyonun ağırlığını bu noktaya kaydırmak artık yaşamsal bir önem kazanmaya başlamıştır.

Bunu kim yapabilir, bu yaşamsal konuda emekçi sınıflara kim yardımcı olabilir? Açık ki, iktidar hedefi olmayan güçler böyle bir görevi yerine getiremezler. Nasıl getirsinler ki? Onlar yapılması gerekenin tam tersini yapıyorlar. Kitlelere sorunun kaynağını, dolayısıyla çözümün bu kaynağın kurutulmasından, genel sorunun, politik iktidar sorununun çözümünden geçtiğini anlatacaklarına sadece günlük olgulara işaret ediyorlar ve böyle yapmakla kitlelerin bakış açısını, ufuklarını daraltıyorlar.

Genel sorunun, sorunların temel kaynağının kurutulmasının, ortadan kaldırılmasının çözümü bir ayaklanma ve devrim sorunudur. Hareket halindeki kitlelere, savaş halindeki Kürt halkına anlatılması ve gösterilmesi gereken budur. Bunu ise ancak iktidar hedefi olan güçler yapabilir.

Sorun toplumsal sistemin bir ayaklanma ve devrimle değiştirilmesi; bu değişikliğin ilk adımı olarak burjuva politik iktidarın devrilmesi ve yerine devrimci bir iktidarın kurulması sorunudur. Bu genel sorun çözülmeden hiçbir alan ya da toplumsal kesim kendi özgül sorununu çözemez. HES'ler bir örnektir, eğitim sistemi bir örnektir, Alevi halka yapılanlar bir örnektir vb vb.

Demek ki, burjuva egemenliği devirmek üzere politik iktidara karşı sürekli kitle gösterileri düzenlemek şimdi zincirin yakalanması gereken temel halkasıdır.

Bu görev iktidar hedefiyle hareket eden güçlerin, en başta da Leninistlerin omuzlarında duruyor. □

AKILLI BİNANIN KUSTUĞU YAŞAMLAR

Tek bir yangın, burjuva sınıfın onlarca gizemini nasıl da açığa çıkarıyor?

Beşiktaş'taki o dev binanın önünden defalarca geçtiniz, kim bilir? İstanbul'un orta yerinde, Boğaz'a nazır bu tepede, gökyüzüne kara bir mezar taşı gibi yükselen binanın içinde, herhalde bürolar, işyerleri olduğunu düşündünüz, sadece bürolar bu kadar soğuk ve kişiliksiz olabilir. Üstelik, dünyanın en güzel manzaralarından birine sahip olsa da, tek bir balkon, tek bir açık pencere göremezsiniz.

Sonra bir gün, bir yangın çıktı ve akıllı bina içindekileri kustu ve 1500 insanın bu binayı ev olarak kullandığı öğrenildi. Ama nasıl bir ev hayatıydı ki bu, dünyanın en güzel manzarasını balkonsuz, açılmayan kara camlar ardından izliyordu. Sahi, yangından kaçan tek bir çocuk gördünüz mü o binada?

Cesetlere Yuvalar

Bir zamanlar, sermaye hükümetinin yanında, burjuva sınıfın toplumsal bir rolü de vardı. Sergilemekten gurur duyduğu lüks yaşamıyla, ezilenlerin yutkularak ama sınıf atlama özlemiyle baktıkları bir rol modeli olma işleviydi bu. Burjuvazi henüz, toplumun vazgeçilmez bir parçası olduğunu ve sistemini de meşruiyetini savunabilecek olduğunu rahatlıkla ilan edebiliyordu. Herkesin görebileceği bir yerde muhteşem köşkler, kapının önünde dizili arabalar, çoluk çocuk mutlu bir aile görüntüsü; hepsi de servete toplumsal saygı kazandırabilme içindi.

Ama işlerin tersine dönmesi uzun sürmedi. Sermaye biriktikçe, sefalet yayıldı, sınıf bilinci derinlik kazandı. Ve emekçiler artık servet karşısında gıpta ve saygıyla değil, dişlerini gıcırdatarak durmaya başladılar. İşler bu aşamaya varınca, burjuvazinin yaşam tarzı sergilenen değil, saklanan oldu. Ve dahası, kendi varlık ve işlevinin vazgeçilmezliğine kimseyi inandıramaz oldu. Burjuvazi kara bir mezar taşı gibi yükselen rezidanslara taşındı, yer altında kurulu otoparklardaki kara camlı jiplere bindi ve ancak paparazzilerin teleobjektifleriyle yaklaşabildikleri mekanlarda boy gösterdi.

Nasıl bir yaşam ki bu, balkonsuz kara camlar ardına gizlenmiş, gideceği bankayı, marketi, mağazayı yine bu binaların içinde kurmuş ve de çocuklardan uzak. Nasıl bir korkudur ki bu, hiçbir yerde hiçbir adımda başka sınıfın insanlarıyla yan yana gelme gayretkeşliğine milyonlar harcanır. Kuşku yok, o kara camlı balkonsuz binaların içinde burjuvazi, kimseye göstermek istemediği bir yaşam sürüyor: Çürümüşlüğü, fuhuşun, suçun ve işret çukurunun dibinde eşlenen bir yaşam.

Burjuvazinin Gizli İğrençliği...

Garsonyer denirdi eskiden; burjuvazinin örnek aile yaşamı dışında, gönlünce işrete gömülebileceği ikinci bir ev açardı kendine. Bir yangınla ortaya çıktı ki, İstanbul'da böyle yüzlerce rezidansla seri üretim garsoniyer hizmeti veriliyor. Pek saygın burjuvaların pek övülen akıllı yatırımlarıyla. Bir zamanlar Manukyan vardı, genelev patroniçesi, vergi rekortmeni, herkes ne iş yaptığını bilirdi, o da kendini saklamaz; "Vergimi veriyorum" derdi. Şimdi, en saygın burjuvalar rahmetlinin işini, en lüks mekanlara, dev binalara taşımış.

Ama burjuvaziye karşı ahlaki suçlamalar kısır her zaman. Servetleri biriktikçe çürüyorlar, korkuyorlar, hepsi bu. "Varoşlardan gelip boğazımızı kesecekler" demişti Sakıp Sabancı. Bu sınıf korkusu, tank gibi ipler, elektrikli tellerle çevrili siteler, balkonsuz, camsız akıllı binalar yarattı. Toplumdan yabancılaşan, varlığını, işlevini vazgeçilmez gösterebilme umudu kalmayan; varoluşsal sorunlara gömüldükçe yaşamını ancak aşırı uçlarda tatmin edebilen bir sınıf bu. İspanyol asıllı Fransız yönetmen Luis Bunuel, 1972'de "Burjuvazinin Gizli Çekiciliği" filminde, derdi zoru karnını doyurmak olan üç zengin ailenin mekanlara sığmaz açgözlülüğünü hicvetmişti. Şimdi, mekanlara hapsolmuş bir iğrençlik ve korkunun filmi olsa olsa Hitchcock çekebilir. □

TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Tutsak Aileleri Derneği (TUAD), Bakırköy Cezaevi önünde siyasi tutsakların özgürlüğünü ve PKK lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılmasını istedikler.

10 Ağustos günü devrimci tutsakların resimlerini taşıyarak Bakırköy Cezaevi önünde bir araya gelen tutsak aileleri, siyasi tutsakların serbest bırakılmasını istedikler, "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın", "Biji Serok Apo" sloganları attılar.

Basın açıklamasını yapan TUAD Başkanı Mahmut Taşdan "Şemdinli'de 19 gündür süren bu savaşta bombalar, mermiler kendini halkının özgürlüğüne onuruna adanmış gerillanın, 20 yaşındaki Mehmet'in gövdesine değil ocaklara yüreklere düşüyor" dedi. Taşdan konuşmasını şöyle sürdürdü;

"Cezaevlerindeki F tipi işkence uygulaması sona ersin. Son dönemlerde iyice artan batı illerine sürgün ve sürgün edilirken de gerek cezaevi çıkışlarında, ring araçlarında, girişlerde arama adı altında yapılan insanlık dışı muameleler son bulsun. Bolu T tipi Cezaevi'ne sürgün edilen ve bu esnada çeşitli fiziksel ve psikolojik işkenceye maruz kalan 8 tutsak arkadaşımız bu uygulamalara karşı başlattığı süresiz-dönüşümsüz açlık grevinin 22. Gününde. TUAD olarak arkadaşlarımız; Felemez Tekel, Nurettin Karataş, Mehmet Nedim Tatlı, Yılmaz Aslan, Hasip Tatlı, Seyfettin Yakut, Ömer Karadağ, Lokman Gezer'i onurlu bir yaşam için girdikleri mücadelede yalnız bırakmayacağız. Hasta tutsakların, tutsak ailelerinin yanında olmaya devam edeceğiz. İnsanca onurlu bir yaşam için Kürt halkı lideri sayın Abdullah Öcalan ve hasta tutsakların tahliye- tedavi taleplerini yinelemeye devam edeceğiz." dedi.

Tutsak yakınları Bakırköy Cezaevi'ndeki tutsaklar nezdinde tüm devrimci tutsakları sloganlarla selamlayarak, devrimci tutsaklar özgür kalıncaya kadar mücadeleyi sürdüreceklerini belirttiler ve eylemi sonlandırdılar. □

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

FAŞİST SALDIRILARA KARŞI BİRLEŞELİM ÖRGÜTLENELİM

Son aylarda faşizmin kitle tabanı bir kez daha harekete geçirilmiş durumda. Devrimin gelişimi karşısında iyice çaresizleşen faşist devlet, çözümü ırkçı ve dinci faşist grupları sokağa salmakta, emekçi halklarımıza saldırmakta, linç kültürünü yaymakta buluyor.

Malatya'nın Doğanşehir ilçesi Sür-gü beldesinde yaşananlar bunun en açık göstergesidir. Alevi oldukları bilindiği halde, bir ailenin evinin önünde gece yarısı Ramazan davulu çalınması kelime-nin tam anlamıyla kışkırtıcılıktır. Hemen sonrasında gelişen olaylar, bunun bir tesadüf olmadığını, planlı programlı bir şekilde ırkçı ve dinci faşist grupların toplanıp alevi inancına sahip bu emekçi aileye saldırdığını gösteriyor.

Sivas Davası'nın zaman aşımına uğratılmasından sonra TC devleti Başbakanı'nın çıkıp, herkesin gözünün içine baka baka "Milletimize hayırlı olsun" demesi, ırkçı ve dinci faşistlere açıktan verilmiş bir mesajdı. Hemen arkasından Bahçelievler Katliamı sanıklarının serbest bırakılması, devletin nasıl bir hazırlık içinde olduğunu gösteriyordu. Maraş, Çorum ve Sivas katliamlarında olduğu gibi faşist devlet, eli kanlı katiller arcılığıyla toplumu sindirmeye, korkutmaya, bu şekilde her geçen gün gelişen ve güçlenen devrimi engellemeye çalışıyordu. Tekelci sermaye sınıfı ve onun devleti, sözkonusu bir devrim olunca bunu engellemek için en caniyane yöntemlere başvurduğunu ve yine başvuracağını

göstermiş oluyordu. Faşist devletin bir devrimi engellemek için yapamayacağı provokasyon, katliam yoktu. Ve elbette bir provokasyon için de bulamayacağı gerekçe yoktu.

Yüzyıllardır Ezilen, Horlanan, Zulüm Gören Yoksul Aleviler,

Size bu saldırıların yapıyor olması boşuna değildir; çünkü siz hiç bir zaman zalimin zulmü karşısında boyun eğmediniz; dara çekildiniz, diri diri yüzüldünüz, yakıldınız ama zulme boyun eğmediniz. "Dönen dönsün ben dönmez yolumdan" diyerek mücadele etmeyi sürdürdünüz. Her zaman devrimcilerin yanında oldunuz; her zaman devrimcileri bağrınıza bastınız. Egemenlerin size karşı kını hiç bitmedi; çünkü siz her zaman ilerici, devrimci oldunuz. Her zaman halkların mücadele birliğinden yana oldunuz; nerede bir ezilen, sömürülen, hakkı yenilen varsa onun yanında oldunuz, onunla birlikte başkaldırdınız. Hiç bir ırk ya da inanç ayrımı yapmadan insana insan nazarı ile baktınız; insani değerleri her zaman her şeyin üstünde tutunuz.

Ve işte size yine reva görülen inancınızın, yaşayışınızın baskı altına alınması, yok saymak oldu. Cemevlerinin ibadethane olarak kabul edilmemesinden tutun da, "ucube" olarak değerlendirilmesine kadar, hakkınızda çıkarılmış yalan yanlış söylentilere kadar her şekilde bu faşist sistem tarafından baskı altı-

na alınıyor, sindirilmeye, korkutulmaya çalışılıyorsunuz. Devlet, Adıyaman'da olduğu gibi evleri işaretleyerek ya da Antakya'da olduğu gibi dinci gerici grupları en yakınınıza yerleştirerek yeni katliamların sinyallerini veriyor.

Buna izin vermemelisiniz. Yüzyıllardır size reva görülen bu baskılara karşı ayağa kalkmalı ve mücadeleyi yükseltmelisiniz. Artık "Kalsın benim devam divana kalsın" demenin dönemi geçmiştir. Artık "incinsen de incitme" demenin dönemi geçmiştir. Bu sömürü düzeni, bu faşist devlet yıkılmadan yoksul Alevilere, işçi sınıfı ve emekçi halklara gün yüzü yoktur.

Artık her şey bu kadar açık ve net konmalıdır: Ya bizler bir devrimle bu faşist düzene son vereceğiz ve katliamların, kırımların tarihini kapatacağız ya da ezilmeye, sömürülmeye, katledilmeye devam edeceğiz. Kısacası ve özcesi artık "Ya Devrim Ya Ölüm!" diyeceğimiz noktaya gelmiş bulunuyoruz.

Şimdi artık devrim zamanı! Denizlerin yoldaşları sizi devrim yapmaya, faşizme karşı anladığı dilden yanıt vermeye çağırıyor.

Gerçek özgürlükler devrimle kazanılacak. Halklarımız ve tüm inançlar devrimle özgürleşecek. Sınıfların ve sınırların olmadığı bir dünyayı kurmak için birleşelim, örgütlenelim, devrimle siyasi iktidarı ele geçirmek için mücadele edelim. □

BAŞPINAR'DA BOZKIR TUTUŞTU!

Antep Başpınar Organize Sanayi'de maaş zammı ve maaşlara yapılan komik zamlar, tekstil işçilerini en son patlama noktasına getirdi. Kölece çalışma ve yaşama koşulları en sonunda işçilerin patlamasına yol açtı. Üretimi durduran binlerce işçi eyleme geçti. Yüz bini aşkın işçinin çalıştığı Başpınar Organize huzursuzluk had safhada. İlk olarak 1500 işçinin çalıştığı Şireci Tekstil'de 4 Ağustos günü iş bırakma eylemi başladı. Patronun işçi maaşlarına 10 lira gibi komik bir zam yapmak istemesi işçileri harekete geçirdi. Maaşlarının yükseltilmesi talebiyle iş bırakan Şireci Tekstil işçileri, 4 günlük bir mücadelenin sonunda ücretlerde 35 liralık bir artış ve eyleme katılan hiçbir işçinin işten çıkarılmaması noktasında anlaşarak işbaşı yaptı.

Şireci Tekstil'in hemen ardından iş bırakma eylemleri ardı ardına gelmeye başladı. 1500 işçinin çalıştığı Gürteks, 500 işçinin çalıştığı Gür İplik, 600 işçinin çalıştığı Canan Tekstil, 200 işçinin çalıştığı Motif İplik ve Meltem Tekstil işçileri iş bırakarak fabrika önlerinde (gece-gündüz) eyleme başladılar.

Gürteks işçileri 8 Ağustos günü iş bıraktı. Üretimi tamamen durduran Gürteks işçileri sendikayı da bir kenara iterek (Öz İplik İş) doğrudan kendi temsilcileri ile patronla görüşmeleri sürdürüyorlar ve anlaşmak üzere olduklarını belirtiyorlar. 10-15 yıllık işçilerin dahi asgari ücretle çalıştığı işyerinde işçiler kendi temsilcilerini kendileri seçmiş ve taleplerini bu temsilcileri ile 1000 lira net maaş, 3 ayda bir olmak üzere dört ikramiyenin ödenmesi ve mesainin yüzde 10'u olan 100'er liralara aylık ödenmesi şeklinde sıralıyorlar. Yine aynı şekilde üretimleri durduran Motif İplik ve Gür İplik işçilerinin eylemleri de devam ediyor.

Birbirlerinden etkilenerek, hatta birlikte hareket ederek, birbirlerini destekleyerek ardı ardına yayılan işçi eylemleri bizlere, kurumuş olan bozkırın nasıl bir kıvılcımla bir anda yangına dönüşebileceğinin de göstergesi oldu. Başpınar sermayesini panik ve telaşa düşüren bu yangına destek de gecikmedi. Başpınar Devrimci İşçi Komiteleri'nden işçiler kendi işyerlerindeki işçilerle birlikte direnişteki işçilere ziyaretler düzenleyerek dayanışma duygularını iletiler, sohbetler ettiler.

Organize sanayide çalışan bütün işçilerin desteğini ve dayanışmasını kabul eden işçiler, başka hiç kimseden destek istemiyorlar. İşçiler kendi güçlerine güveniyor ve kazanacaklarına dair kararlılıklarını ifade ediyorlar. Kendilerine desteğe gelen demokratik kitle örgütlerine, siyasi partilere ve sendikalara sırt çevirdiler.

Gürteks işçilerinin kendi sorunlarını kendilerinin çözeceğini düşünmesi, kendi güçlerine güvenmesi elbette olması gereken en temel şey. Ama bilinmelidir ki sadece günü kurtarmak için küçük ekonomik kazanımlar elde etmek kalıcı olmayacak, sorunlarımızı kökten çözmeyecektir.

İşçi sınıfının birleşik mücadelesinin örülmesi, ekonomik demokratik talepleri ve işçi sınıfının nihai kurtuluşu için mücadele eden siyasal güçlerden kendilerini yalıtılmaları her ne kadar eleştirilecek bir durum olsa da işçilerde böyle bir anlayışın gelişmesinin nedenlerinin olduğunu da unutmamak gerekir. Bu nedenlerin en başında sınıfın öncüsü olduğunu iddia edenlerin tutarsız, kararsız, güven vermeyen tutumlarıdır. İşçiler mücadele deneyimlerinden bunu görüyor ve anlıyor, onlara güvenmiyor. Bir diğer neden olarak da Antep polislerinin bu konudaki kışkırtmalarını görmek gerekir. Antep polisi Antep'teki sınıf hareketinin gelişiminin engellenmesi için en başta işçilerle devrimciler arasındaki bağları tamamen koparmak gerektiğinin bilinciyle hareket ediyor. Daha önceki direniş deneyimlerinden çıkardığı derslerle bu sefer işi sıkı tutuyor. Dışardan destek için gelenlerin işçileri kışkırtmak ve işçilerle polisi karşı karşıya getirmek (yani işçilerin politikleştirilmesi) için geldikleri propaganda yapıyor. İşçilere dışardan gelecek desteği ortadan kaldırmak ve mücadelelerinin gelişimini engellemek için polisin özel bir çaba harcadığı bariz görülüyor.

Bunların yanı sıra işbirlikçi, uzlaşmacı, devletçi sendikacılık anlayışının işçilerde yarattığı güvensizlik, sendikal rekabetin işçiler üzerindeki olumsuz etkileri işçileri kendi güçlerine güvenmeye, kendi içlerine kapanmaya dolayısıyla mücadeleyi ekonomik alanla sınırlandırmalarına yol açıyor.

Başpınar Organize Sanayi'de süren direnişlere destek olmak için Antep'teki sendikalar ve sol partiler 10 Ağustos Cuma günü saat

14.00 civarında ortak bir ziyaret düzenlediler. Bu ziyaretin kısa bir süre öncesinde bizler de Gürteks işçilerinin yanında sohbetler ediyorduk. Bu esnada ziyarete gelen sendikalar ve partilere işçiler kayıtsız kaldılar. Temsilcilerinin "yerinizden kıpırdamayın" talimatına uyan işçiler yerlerinden kalkmayarak sendikalardan ve partilerden destek istemediklerini ifade ederek basın açıklamasına katılmadılar.

Gürteks'in ardından hep birlikte Motif İplik işçilerinin yanına gidildi. Burada işçiler gelen ziyaretçileri alkışlarla karşıladılar. Atılan sloganların ardından sendika temsilcileri konuşmalar yaptılar. Devrimci İşçi Komiteleri'nden eski bir TEKEL işçisi olan Yılmaz Ekşi de burada bir konuşma yaptı. Yaptığı konuşmada işçilerin komitelerde örgütlenmesi gerektiğini, sendikaların işçileri satabileceklerini, işçilerin kendi geleceklerine, sendikacıların iki dudağı arasına bırakmadan kendilerinin karar vermesi için komite ve konseylerde örgütlenmesi gerektiğini ve sınıfsız, sömürsüz bir toplum için mücadele etmek gerektiğini belirtti.

Yapılan konuşmaların ardından tekrar araçlara binilerek Gür İplik Fabrikasına gidildi. Burada da konuşmalar yapılmak istendi. DİSK Genel İş Sendikası Bölge temsilcisi Nihat Bencan işçilere yönelik konuşmasını sürdürürken, işçilerin arasından Öz İplik İş Sendikasının işçi temsilcisi olduğu söylenen bir kişi "işçilerin tazminatsız işten atılmalarının sorumluluklarını üstlenecek misiniz?" diye tepkili bir şekilde sorması ortalığın bir anda karışmasına yol açtı. Bunun üzerine işçilerin bir bölümü desteğe olumlu yaklaşırken, diğer bölümü desteğe karşı çıktı. Karşılıklı bağışmalar, itiş kakışlar yaşandı. Sivil polislerin olaya müdahale etmesine de tepkiler gösterildi. Yaşanan tartışmaların ardından yeniden araçlara binilerek fabrika önünden ayrıldı.

Şimdi Antep'te yükselen bu mücadelelerle birlikte bir mücadele deneyimi yaşanıyor. Kimse bu deneyimi görmezden gelemez. Antep'teki sınıf hareketinin bu deneyiminden her devrimci, komünist, işçi, sınıf sendikası doğru dersler çıkarmalıdır. Sendikalara ve "sol" partilere hiçbir güveni kalmayan işçiler bir tek kendi güçlerine güveniyorlar, kendi güçlerine inanıyorlar. Kendiliğinden gelişen bu eylemler Başpınar'daki bozkırı tutuşturdu. Şimdi her zamankinden daha fazla komiteleşme zamanı. Şimdi her zamankinden daha fazla sınıfa ulaşma, kendiliğinden sınıf hareketini kendisi için sınıf hareketine dönüştürme zamanı.

Antep Devrimci İşçi Komiteleri

İLK GÜNKÜ HEYECANLA EYLEMLERE DEVAM

Mücadele Birliği Platformu eylemdeki işçileri ziyaret etti.

Devletin emekçilere yönelik hak gasp-ları, işten atmaları tüm hızıyla sürerken, iş-çi ve emekçiler de bu saldırılara, mücadeleyle, grevlerle, direnişlerle, eylem-lerle karşılık veriyor. İşçi sınıfının kendi kur-tuluşu için verdiği mücadelede her zaman en ileri politikalarla işçi ve emekçilerin yanın-da yer alan Mücadele Birliği Platformu grevdeki, direnişteki, eylem alanlarındaki, kısacası mücadele halindeki işçiler ve emek-çilerle dayanışmayı sürdürüyor.

Mücadele Birliği Platformu, 3 Ağustos günü İstanbul'un çeşitli merkezlerinde ey-lemlerini sürdüren işçilerle dayanışmak için sabah saatlerinde bir araya gelerek, Kığılı Giyim işçilerinden Didem Sorhun'u ziyaret etmek için yola çıktılar. Fakat Kığılı patro-nu, Didem Sorhun'un yapacağı basın açıklamasından duyduğu endişe nedeniyle, 15 günlük tatili öne alarak fabrikayı bir gün ön-ceden kapatmıştı. Platform üyelerinin kendi-sine destek için yolda olduğunu öğrenen Sorhun'un, durumu telefonla haber vermesi üzerine Platform yönünü grevde 60'lı gün-lerine giren Türk Hava Yolları işçilerini zi-yaret için havalimanına çevirdi.

Mücadele Birliği Platformu üyeleri "THY İşçisi Yalnız Değildir", "Zafer Sava-şan İşçilerin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mü-cadele Birliği" sloganlarıyla eylem yerine geldi. Havalimanı Dışhatlar bölümü bir an-da kızıl bayraklar ve coşkulu sloganlarla doldu. Kalabalık bir grup tarafından atılan coşkulu sloganları duyan grevdeki havalim-anı işçileri alkışlarla ve "Yaşasın Sınıf Da-yanışması", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın THY Direnişimiz" sloganlarıyla Mücadele Birliği Platformu üyelerini karşı-ladı. Eylem alanında bulunan işçiler yüksek bir moral, coşku ve güler yüzle hemen tabu-relerde yer gösterdiler. Daha önce işçilerle tanışmış olanlar hemen kısa sohbetlere giri-şirken, eylem yerine daha önce gelmeyen platform üyeleri ise işçilerle tanışarak eylem konusunda bilgi aldılar.

Havalimanındaki eylem alanında bir anda sıcak sohbetlerin yapıldığı, eylemler-den, direnişlerden, sınıf mücadelesinden ör-neklerin, deneyimlerin, anıların aktarıldığı küçük ve neşeli gruplar oluştu. DİK, DEK ve DÖB'den gelenlerin bir kısmı Hava-İş

Sendikası Genel Başkanı Atilla Ayçin ve sendika yönetimiyle sohbet edip, dayanış-mada bulunmak ve destek vermek için nasıl bir katkıda bulunabilecekleri konusunda ko-nuştu.

İşçiler 60'lı günlerde olmalarına rağ-men ilk günkü heyecan ve coşkuyu taşıdik-larını belirtirken, anayasal hakları olan sendikada örgütlenmeye karşı yapılan bu haksızlığa karşı kararlılıkla mücadele etme-yi ve bunu zaferle taçlandırmak için her tür-lü eylem ve mücadeleye hazır olduklarını ifade ettiler. Yurtdışındaki sendikalardan,

başka ülkelerden gelen yolculardan da des-tek gördüklerini, sürekli yeni insanlarla ta-nışarak yaptıkları eylem hakkında bilgi verdiklerini belirten işçiler, bir yandan da yeni işçiler alındığını fakat çoğu zaman on-larla da tanışarak, niçin eylemde olduklarını onlara da anlattıklarını belirttiler. Mücadele Birliği Platformu üyeleri işçilerle dayanış-ma ve destek amacıyla neler yapabilecekle-rini de sorarak işçi sınıfın mücadelesi direnişte, grevde, eylemde olan işçiler üye-rene de sohbet edildi.

Emeğe Ezgi ise "Gelecekleri için mü-cadele eden işçilere biz de sesimizle, ezgile-rimizle destek verelim. Buradan eksik olmayan coşkuyu müzikle biraz daha arttı-ralım" diyerek işçileri selamladılar. Emeğe Ezgi'nin söylediği parçalarla coşku artarken, dayanışma ve işçi sınıfını mücadelesini za-fere ulaştıracağı inancı bir kez daha dile ge-tirildi.

Platform üyeleri, eylemde olan başka işçileri de ziyaret edeceklerini belirterek yi-ne dayanışma sloganlarıyla havalimanı işçi-lerinden ayrıldılar.

75 gündür eylemde olan BEDAŞ işçile-rinin saat 15.30'da Galatasaray Meyda-nı'ndan BEDAŞ Genel Merkezi önüne yapacakları yürüyüşe destek vermek üzere Taksim'e geçen Platformu üyeleri, Taksim Meydanı'nda sloganlarını BEDAŞ işçileri-nin sloganlarıyla birleştirerek, BEDAŞ önü-ne doğru yapılan yürüyüşe katıldı.

BEDAŞ önünde yapılan basın açıklamasının ardından Emeğe Ezgi, BEDAŞ işçi-lerinin mücadelesini selamlayarak, kısa bir müzik dinletisi verdi. Hareketli parçalarla bir süre halay çekildikten sonra BEDAŞ iş-çileriyle sohbet edilerek dayanışma ve des-tek için neler yapılabileceği üzerine sohbet edildi.

Enerji-Sen'de örgütlenerek güçlerinin farkına vardıklarını belirten işçiler, işlerine geri dönebilmek ve sendikal haklara saygı-lı, insanca çalışma koşulları ve insanca yaşa-nacak bir ücret için verilen bu mücadeleyi kazanmak için de her türlü eyleme hazır ol-duklarını ifade ettiler.

Mücadele Birliği Platformu üyeleri BE-DAŞ işçileriyle toplantı yapacakları saate kadar sohbet ettiler. Toplantı saatinde hep birlikte eylem yerinden ayrıldılar. □

THY'Lİ KADIN İŞÇİLER EYLEMDE

imar ve Şehir Planlamacıları Grubu, DİSK Kadın Komisyonu gibi bir çok örgütlenme destek verdi.

Saat 17.00'da Taksim THY bürosu önünde oturma eylemi yapan işçiler sık sık "İşçiyiz, Kadımız, AKP' ye Karşıyız", "Grev Haktır Yasaklanamaz", "Kadınlar El Ele Mücadeleye", "İşçi Düşmanı Faşist AKP" sloganları attılar.

Kadın işçiler, grev yasağının kaldırılmasını, işten atılan emekçilerin işe geri alınmasını isterken polis, THY bürosunun girişine barikat kurdu.

Sendikal Güç Birliği Platformu adına basın açıklamasını okuyan Emel Türker, "THY emekçisi kadınlar işe iadelerini talep ediyorlar, THY emekçisi kadınlar grev haklarını talep ediyorlar. Çünkü erkek egemen toplumun cinsiyetçi çalışma yaşamında kadın oldukları için uğradıkları baskı ve şiddet daha fazla" dedi.

THY işçileri adına konuşan Dilek Göze Yılmaz, "THY işverenin siparişi üzerine AKP Hükümeti tarafından yasalaştırılan havacılık iş kolundaki grev yasağıyla birlikte, insanca yaşamın ve çalışmanın yolları kapanmıştır. Direnişimizin amacı temel haklarımıza yapılan saldırıları protesto etmek ve kamuoyuna bunu duyurmaktır" dedi. Yılmaz, "AKP'nin kadını yok sayan, işçiyi ve emekçiyi kabul edilemez koşullara mahkum eden faşist politikalarına boyun eğmeyeceğiz. Kadını doğum makinesi olarak gören bu zihniyet, karanlığa gömülmeye mahkumdur ve o gün hiç de uzakta değildir. Bizler haklıyız, kazanacağız" diye konuştu.

Eylem, sloganlarla sona erdi. □

68 gündür eylemde olan hava yolları işçisi kadınlar, 4 Ağustos Cumartesi günü THY Taksim bürosu önünde oturma eylemi gerçekleştirdi. Erkek işçiler de alkış ve sloganlarla eyleme destek oldular.

Türk İş' e bağlı 11 sendikanın oluşturduğu Sendikal Güç Birliği Platformu Kadın Komisyonlarıyla birlikte organize edilen eyleme, Emekçi Kadınlar (EKA), Mücadele Birliği, TMMOB'lu kadınlar, Kadın Mühendis, Mi-

ŞİRECİ TEKSTİL'DE İŞÇİLER EYLEMDE

Daha önce de iş bırakma eylemi ve işten çıkarılmalarla gündeme gelen Şireci Tekstil işçileri yine eylemde! 4 Ağustos Cumartesi günü iş bırakan işçiler, fabrika önünde eyleme başladılar. İki vardiyanın birleşmesiyle 1500 kişinin çalıştığı fabrikada, iş bırakanların sayısı bin kişiye yaklaştı. İş bırakma eylemiyle birlikte fabrikada üretim tamamen durmuş durumda.

Asgari ücretle çalışan ve ücretlerine 10 lira zam yapılan işçiler bunu kabul etmediler ve iş bıraktılar. İşçilerle yapılan toplantının ardından Şireci Tekstil patronu Ahmet Şireci, işçilere ağza alınmayacak küfürler savurarak hakaret etti. Küfürlerin ardından işçiler daha da öfkeli bir şekilde sloganlarına devam ederek fabrika önünü terk etmediler. Devamlılık primlerinin kesilmemesini ve maaşlarının yükseltilmesini talep eden işçiler, geceyi de fabrika önünde geçirdiler. Basının ilgi göstermediğini, aramalarına rağmen gelmediklerini ve başta basın olmak üzere bütün herkesten destek beklediklerini belirttiler.

Patron tarafından fabrikaya getirilen Öz İplik İş Sendikası da istediği sonucu alamadan fabrikadan ayrılmak zorunda kaldı. Ayrıca görüştüğümüz işçiler, "bu grevde sendika biziz" diyor, sendikaların patron yanlısı olduklarını, hiçbir sendikayı kabul etmeyeceklerini ve kendilerinden başka hiç kimseye güvenmediklerini de belirtiyorlar.

İşçilerin eylemleri esnasında polislerin de panzer ve çevik kuvvet ekipleriyle yoğun önlemler aldıkları görüldü.

Yoğun emek sömürsü ve hak gaspları sonucu yaşamları katlanılmaz hale gelen Başpınar Organize Sanayi işçileri artık patlama noktasına gelmiş durumda. Bir çok fabrikada aynı sorunlar yaşanıyor. Bir çok fabrikada eylem ve grev havası kokuyor. Ortak sorunları yaşayan işçiler her an yeni bir grevle, yeni bir direnişle Başpınarı sarsacak eylemlere imza atabilirler. □

İKTİDARA UZA

Devrimci öncü güçlerin halk kitlelerini ayaklanmalara hazırlamak, teşvik etmek, tayin edici çarpışmalara hazırlamak için atacakları en önemli adım, iktidarı ele geçirmeye, Geçici Devrim Hükümetini kurmaya hazır olduklarını ilan etmeleri; kurulacak Geçici Devrim Hükümetinin ilk icraat olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tanıyacağını, zindanları yıkıp tutsakları özgürleştireceğini, tekelci sermayenin tüm varlıklarına el koyacağını, emperyalistlerin iki ülkedeki tüm varlığına son vereceğini açıklamasıdır. Bu adım yaşamsal bir önem kazanmaya başladı. Çünkü Her iki ülkede, Türkiye ve Kürdistan'da halk kitleleri ayaklanmacı bir ruh haline sahip oldukları halde tayin edici çarpışmalara henüz girmedilerse bunun temel nedenlerinden biri, devrimci öncü güçlerin bu adımı atmamış olmalarıdır.

“Hiç kimse umutsuzluğa ve karamsarlığa kapılmasın. Ay yıldızlı bayrağımız bu topraklar üzerinde özgürce dalgalanmaya devam edecektir. Vatan müdafaası bizim için şan, şeref, namustur.” Bu sözler Başbakan Erdoğan'a ait. Bu sözlerin önemi, egemen sınıfın halet-i ruhiye'sini anlatmasındadır; başka da bir önemi yoktur.

Erdoğan, o kendini “mağrur” Osmanlı padişahlarına benzeten ve hep yüksek perdeden konuşan kişi, şimdi kendi tabanına, egemen sınıfın temsilcilerine, düzenin bekçilerine cesaret ve umut aşılama, üzerlerindeki korku ve endişeyi atmalarına yardımcı olmaya çalışıyor. Mezarlıktan geçerken ıslık çalıyor.

Dahası var. Financial Times, emperyalist dünyanın etkili gazetesi, yaptığı bir haber/yorumda “Türkiye'nin Kabusu” başlığı altında şunları yazıyor: *“Türkiye, güney sınırında en derin korkularının gerçeğe dönüştüğünü izliyor. Suriye'nin kuzeydoğusunda Kürtlerin kentlerin kontrolünü devralmasıyla, Ankara, buralarda yeni bir özerk Kürt bölgesinin ortaya çıkması ve Türk bölgesinden de toprak talep etmesi ihtimaliyle yüz yüze geliyor.”*

Türkiye'nin, daha doğrusu, tekelci sermaye sınıfının ve devletin korkularının gerçeğe dönüştüğünden, dönüşmeye başladığından artık hiçbir şüphe yok. Erdoğan'ın sözlerinin önemi bu gerçeği ifşa etmiş olmasında yatıyor. O sözlerdeki ruh hali, yenilgi sürecine, dağılma sürecine girdiğini anlamış, bunun korku ve endişesine kapılmış birilerine “dayanın, henüz her şey bitmedi” diyen birinin ruh halidir.

Emperyalistler de Türkiye'nin bu durumunu görmüş ve bu durumdan endişeye kapılmış durumda. Financial Times, yukarıda aktardığımız satırlardan sonra emperyalist karar merkezlerine şu aklı veriyor: *“Batı, –emperyalistler demek istiyor bn.- Suriye rejiminin çözülmesinin bu gibi yan etkilerine daha çok dikkat etmeli çünkü Türkiye'ye ve AK Parti'ye, bu kaosu içindeki istikrarlı bir işbirlikçi olarak her zamankinden çok ihtiyacı var.”*

Bundan daha açık yazılamaz. “İstikrarlı işbirlikçi” yani emperyalistlerin “tak” dediğini “şak” yapan bir devlettir Türkiye. Ama bu “istikrarlı işbirlikçi”, emperyalist planların yan etkilerinden dolayı “zatürre” olup “sizlere ömür” durumuna da gelebilirmiş ki vaziyet böyle olacağını gösteriyor. Onun için FT, “aman ha dikkat, biz de Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olabiliriz” diye uyarıyor.

Tekelci Egemenlik Sallanıyor

Tekelci sermaye sınıfının ve onun politik güçlerinin yüreklerini ağızlarına getiren gelişme sadece G.Batı Kürdistan'da Kürt halkının özgürlüğe doğru dev bir adım atmış olması değil. Bu var. Ancak bundan daha önemlisi ve bununla bağlantılı olarak Kuzey Kürdistan'daki gelişmeler korkunun gerçek kaynağı.

Şemzinan'da neredeyse bir aydır süren çatışmalardan söz ediyoruz. Artık herkesin bildiği gibi, UKH'nin gerilla güçleri Şemzinan merkezli olarak Kuzey Kürdistan'nın geniş bir alanında devlet güçlerine karşı bir saldırı başlatmış durumda. Devlet, tüm güçlerini, zor araçlarını, Özel Birliklerini, seferber etmesine rağmen değil saldırıyı durdurmak alana bile girememiştir.

İlan edilmiş olmasa da bu bir çeşit “kurtarılmış” bölgedir. Devlet güçlerinin karadan giremediği, gerillanın hâkimiyetinde olan, yol kontrollerinin gerilla tarafından yapıldığı bir alan. Bölgedeki karakollarda bulunan askerlere temel ihtiyaçlarının ancak helikopterle yapıldığı düşünülürken durumun TC açısından ne derece kritik olduğu daha iyi anlaşılır.

Burjuva yazarlar, gerçeği daha fazla saklamanın anlamı da yararı da yok dercesine, bölgenin devlet denetiminde olmaktan çıktığını, gerillanın denetimine girdiğini yazmaya başladılar. Faşist eski bir general ise daha ileri giderek Hakkari'nin “elden” çıktığını açıkladı. Gerçekler artık gizlenmiyor, mızrak çuvala sığmıyor.

Hakkari'nin ve aslında tüm bölgenin elden çıkmış, devletin oralarda hakimiye-

ANMA ZAMANI

tini yitirmiş olması, burjuva sınıfın Kürdistan'da egemenliğini ancak karakollar, savaş uçakları, toplar ve tanklarla ifade edebilmesi ne anlama gelir? Bunun tek anlamı, Kürt Ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını eline almaya başladığıdır. G.Batı Kürdistan'da Kürt halkının yönetimi ele geçirmeye başlamış olması bu tablo ile birlikte değerlendirildiğinde durum daha net çizgilerle görülebilir.

G.Batı Kürdistan'la birlikte ele alındığında Kuzey Kürdistan'daki son gelişmeler, Kürt halkının özgürlüğe doğru dev bir atmış olduğu anlamına geliyor. Artık hiçbir güç Kürt halkını bu adımdan daha geri konuma götüremez. Bu öyle bir adım ki, bunun bir ilerisi Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını eline alması, yani tekelci egemenliğin yıkılması, birleşik bir devrimin Türkiye'nin her tarafına yayılmasıdır. Türkiye bu noktaya hızla geliyor.

Türkiye bu noktaya doğru hızla gelirken tekelci sermaye sınıfının egemenliği, politik iktidarıyla, hükümetiyle, tüm diğer zor kurumlarıyla birlikte sallanıyor.

Sermaye Sınıfının Hazırlığı

Sermaye sınıfının bu durumu bir "yazgı" gibi kabul edip eli-kolu bağlı duracağını düşünmemek lazım. Aksine devrimi bastırmak için bütün çarelere başvurmasını beklemek gerek ve hazırlıkları bu gerçeğe göre yapmalıyız. Devletin başvuracağı çarelerin başında zor yöntemlerini daha fazla kullanmak geliyor. Hükümet bunun işaretlerini vermeye başladı bile.

Çocuktan al haberi misali, İçişleri Bakanı İ.N Şahin, hükümetin önümüzdeki süreçte izleyeceği politikaların ipucunu şu sözlerle veriyor: "*Ülkenin olağanüstü gündemi sadece çatışma alanı ile ilgili değildir, bu çatışma İstanbul 'da kalemle devam ediyor, İstanbul 'da kitapla devam ediyor. Geçimli'de atılan havan mermisiyle burada, Ankara 'da yazılan yazıların bir farkı yoktur*"

Türkçesi, hükümet/devlet önümüzdeki süreçte sadece Kürdistan'da değil ama

Türkiye'nin her yerinde baskı, şiddet, gözetim, işkence, tutuklama politikasına daha çok başvuracak. Devletteki kadro tayinleri de buna işaret ediyor. Tanınmış işkencecilerin polis teşkilatının başına getirilmesi, hem korku yaratma hem de mesaj verme amaçlıdır. İ.N Şahin bununla kalmıyor, önümüzdeki süreçte 8 Mart Emekçi Kadınlar günü, 1 Mayıs hatta "Koyun Kırpma Şenliği" gibi organizasyonlara da izin veremeyeceklerini açıklıyor.

Bütün bunlara, Hükümetin Suriye'ye karşı bir savaş hazırlığı içinde olduğunu, böyle bir savaşın çıkması için sürekli kışkırtmalarda bulunduğunu eklemek gerek. Hükümet, bir yanda Kürk halkına ve Türkiye emekçi sınıflarına baskıyı artırmanın hazırlıklarını yaparken bir yandan da emperyalistlerin desteğini almaya; emperyalistlerle, özellikle de ABD ile birlikte Suriye'ye savaş açmanın koşullarını yaratmaya çalışıyor. Geçtiğimiz hafta ABD Dışişleri Bakanı Clinton'la yapılan görüşmelerde başlıca amaç bu idi.

Ancak öncelikle şunu tespit etmek gerekiyor: Türkiye ve Kürdistan'da devrim süreci, tekelci egemenliğin yıkılma süreci başlamış; Kürt halkı ve Türkiye emekçi sınıfları bu faşist devletten ve tekelci egemenlikten kurtulmak için harekete geçmiş bulunuyorlar. Bundan dolayı, devletin devrimci halk ayaklanmalarını bastırmak için başvuracağı her şiddet girişimi ayaklanmaları güçlendirmekten, yarmaktan başka bir işe yaramayacak. Aynı şekilde, ayaklanmaları söndürmek için taviz politikasına yönelmesi de artık farklı bir sonuç veremez. Kürt halkı ve Türkiye emekçi sınıfları devletin vereceği her tavizi, atacağı her geri adımı daha güçlü bir ayaklanmanın kaldıracına çevirecekler. Süreç her durumda devrime doğru akacak.

Devrim Güçlerinin Atması Gereken Adımlar

Ancak, sürecin devrime doğru akacağını tespit etmek bir şeydir, devrimden zafarla çıkmayı garantilemek için gerekli

adımların atılması başka bir şeydir. Bu adımların başında Geçici devrim Hükümeti konusunun ele alınması ve çabaların devrimci halk ayaklanmalarının örgütlenmesine yoğunlaştırılması geliyor.

Gerillanın Kürdistan'da "fiili durumlar" yaratmış olması şüphesiz ki, devrim güçlerinin cesaretini, kendine güvenini son derece arttırdı. Bununla birlikte tayin edici sonucun dağda ya da kırsalda yaratılan "fiili durum" alanlarında değil, şehirlerde ve devrimci halk ayaklanmaları sonucu elde edileceğini bir an olsun akıldan çıkarmayız.

Devrimin, çarpışan güçlerin yazgısını şehirlerde ortaya çıkacak devrimci halk ayaklanmaları belirleyecek. Bu nedenle, devrimci çalışmanın ana ağırlığı, halk kitlelerinin ayaklanmasına verilmek; gerilla mücadelesi de bu ayaklanmalara bağlı, bu ayaklanmaları destekleyecek, onun önünü açacak şekilde ele alınmak durumundadır. Kürt halkı, devrimci ayaklanmalara her bakımdan hazır olduğunu defalarca kanıtlamış durumda. Öyleyse şimdi temel görev öncü güçlere düşüyor.

Devrimci öncü güçlerin halk kitlelerini ayaklanmalara hazırlamak, teşvik etmek, tayin edici çarpışmalara hazırlamak için atacakları en önemli adım, iktidarı ele geçirmeye, Geçici Devrim Hükümetini kurmaya hazır olduklarını ilan etmeleri; kurulacak Geçici Devrim Hükümetinin ilk icraat olarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tanıyacağını, zindanları yıkıp tutsakları özgürleştireceğini, tekelci sermayenin tüm varlıklarına el koyacağını, emperyalistlerin iki ülkedeki tüm varlığına son vereceğini açıklamasıdır.

Bu adım yaşamsal bir önem kazanmaya başladı. Çünkü Her iki ülkede, Türkiye ve Kürdistan'da halk kitleleri ayaklanmacı bir ruh haline sahip oldukları halde tayin edici çarpışmalara henüz girmedilerse bunun temel nedenlerinden biri, devrimci öncü güçlerin bu adımı atmamış olmalarıdır.

Şimdiki temel, birinci görev budur. □

DAYANIŞMAYA BEKLIYORUZ

BEDAŞ işçileri 3 Ağustos günü Cuma günü Galatasaray Lisesi'nden BEDAŞ'a yürüyüş yaptılar. Saat 15.30'da başlayan yürüyüş, sağanak yağmur altında gerçekleştirildi. Eyleme Mücadele Birliği Platformu, Emeğe Ezgi müzik grubu, Eğitim Sen destek verdi.

BEDAŞ binası önünde işçiler "BEDAŞ'tan Atılan İşçiler Geri Alınsın, Enerji Sen" pankartını açtı ve yürüyüş sırasında "BEDAŞ İşçisi Yalnız Değildir", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "İşimizi Geri İstiyoruz" sloganları atıldı.

TOMA ve çevik kuvvet ekiplerinin yoğunluğu dikkat çekerken, işçilerin her yürüyüşten sonra BEDAŞ giriş kapısı önünü pankartlarını astıkları yerde çevik kuvvetin durması işçileri kızdırdı. Pankartı çevik kuvvetin önüne koyan işçilerle polisler arasında ufak tefek arbede yaşandı. Daha sonra çevik kuvvet ekipleri kenara çekilmek zorunda kaldı.

Enerji Sen başkanı Kamil Kartal mücadelenin artık farklı bir aşamaya geldiğini söyledi, sosyalist partileri, devrimcileri, demokratları ezilenin yanında olan herkesi enerji işçilerinin eylemine dayanışmaya çağırıldı.

Basın açıklamasını okuyan Arif İnan Başgedik, "Biz enerji işçileri, 75 gündür hakkımız olanı almak için yola çıktık, zannettikler ki bizler bu yolu yarım bırakıp vazgeçeceğiz ama yanıldıklarımızı açıkça gördükler, artık karşılarında sahip oldukları haklardan bihaber olan işçilerin olmadığını, daha örgütlü, daha kararlı ve daha sorgucu emekçilerin olduğunu görmeleri çok uzun sürmedi, bizlerden korktuklarını çok iyi biliyoruz ve diyoruz ki; gelin bu korkularınıza bir son verelim. Bizim ara ara sessiz kalışımızı vazgeçişlerle bağdaştırmayın. Biliyoruz ki cebinizdeki kalemin bir satırıyla bu haksızlığı ortadan kaldıracabilirsiniz, sizden bunu talep ediyoruz ve sabırla bekliyoruz. Eğer bu haksızlığı ortadan

kaldırmazsanız, bu işçilerin öfkesi burada öyle bir depreme sebebiyet verir ki; İstanbul'un göbeğinden bütün bir ülkeyi sallarsınız" dedi.

Açıklamadan sonra Emeğe Ezgi müzik grubu işçilere söylediği türkü ve marşlarla moral destek verdi.

114 enerji işçisi 10 Ağustos günü de yürüyüş yaptılar. İşçilerin çocukları da eylemde pankartın en önünde yürüdüler.

Yürüyüşe Mücadele Birliği Platformu da katılarak destek verdi. Mücadele Birliği Platformu, eylemdeki Antep işçileri ile dayanışma için "İşçi sınıfından Antep İşçi Sınıfına Selam Olsun Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" pankartı taşıdılar.

Yürüyüş sırasında THY bürosu çatısına asılan "BEDAŞ" tan THY'den Atılan İşçiler Geri Alınsın" pankartıyla da atılan işçilerin geri işlerine alınmaları istendi.

BEDAŞ binası önüne kadar gelen işçiler tv kanalını da "HaberTürk Uyumla Direnişi Haber Yap" sloganlarıyla protesto ettiler.

Enerji Sen Başkanı Kamil Kartal yaptığı konuşmasında "eğer devlet işçileri haksız şekilde çıkartıyor ve onların yerine başkalarının çalıştırılmasına göz yumuyorsa, eğer bu devlet işçilerin haklarını korumuyorsa biz de işçiler olarak bütün mücadele araçlarını çekinmeden sürdüreceğiz. BEDAŞ işgali dahil her türlü eylemi gerçekleştireceğiz" dedi. Kartal eylemin baştan sonuna kadar işçilerin yanında duran başta Mücadele Birliği Platformu'na, SDP ve birçok partiye teşekkürlerini sunarak sözlerini bitirdi.

Enerji işçileri adına basın açıklamasını okuyan Arif İnanbaşgedik hakları olanı alıncaya kadar da burada olacaklarını belirtti ve "gün gelecek bütün emek hırsızları işçilerin öfkesinde boğulacaklar" dedi. □

İŞİMİ GERİ İSTİYORUM!

Yenibosna'daki Kiğılı Tekstil fabrikasında çalışırken işten atılan Didem Sorhun 4 Ağustos günü saat 18.30'da Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda Carousel Alışveriş Merkezi'nde bulunan Kiğılı Mağazası önünde "Kiğılı'da Baskıya, Sömürüye, Tehdide, İşten Atmalara Son, İşimi Geri İstiyorum – Kiğılı Direnişi İşçisi" yazılı pankart açarak işten atılmasını ve fabrikadaki sömürüyü protesto etti. "Kiğılı'da Sömürüye Son", "Kiğılı'da Direniş Kazanacak", "İşimi Geri İstiyorum" sloganları atan Sorhun'a işçi arkadaşları da destek verdi.

AVM güvenlik ekipleri Sorhun ve kendisine destek veren arkadaşlarına saldırarak pankartı almaya çalıştı. Sorhun ve arkadaşları, işten çıkarıldığını duyurmak için bir açıklama yapacaklarını söylemelerine rağmen, güvenlik ekipleri Sorhun ve arkadaşlarını tartaklayarak pankartı alıp yırtmaya çalıştılar. Saldırı üzerine Sorhun ve arkadaşları "Kiğılı'da Sömürüye Son", "Kiğılı İşçisi Onurunun Bekçisi", "Kiğılı'da Direniş Kazanacak", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atarak pankartı vermediler. Güvenlik görevlilerinin yardımına koşan çok sayıda sivil polis de Sorhun ve arkadaşlarını darp ederek ve yerlerde sürükleyerek dışarıya çıkartmaya çalıştılar.

Bu sırada Güvenlik Birimi Amiri olayı görüntüleyen muhabirimize müdahale ederek kamerasına el koymaya çalıştı. Yaşanan arbede nedeniyle muhabirimizin bir kısım kayıtları silindi.

Sorhun ve arkadaşları yaklaşık 15 dakika kadar mağaza içinde güvenlik görevlileriyle mücadele ederek pankartı vermediler. Alışveriş Merkezi'nde bulunan müşteriler ilk anlarda arbedenin nedenini anlayamadıkları için şaşkınlık yaşarken, Didem Sorhun'un haksız yere

fabrikadan işten atıldığını ve Kiğılı Tekstil'de ağır sömürü koşulları altında çalıştıklarını ve bu yüzden Kiğılı mağazası önünde eylem yaptığını anlatması üzerine çevreden alkışlar gelmeye başladı.

Didem Sorhun'a destek vermek üzere Mücadele Birliği Platformu, Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu üyeleri de gelmişti. Sorhun ve arkadaşlarının AVM içinde darp edildiğini gören emek dostları "Kiğılı İşçisi Yalnız Değildir", "Kiğılı'da Direniş Kazanacak", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları ile Didem Sorhun'a destek oldular.

Yenibosna'daki fabrikada işçilik yap-

tığını belirten Didem Sorhun fabrikada tek patron olmasına rağmen işçilerin üç ayrı firmada çalışıyor gösterildiğini böylece fabrikada işçilerin sendikalı olmasının önemlendiğini söyledi.

Bazı çalışanların ise kaydının doğudaki illerde gösterildiğini böylece Kiğılı patronu Abdullah Kiğılı'nın doğuda istihdam yaratmış gibi görünerek devletten teşvik aldığına dikkat çeken Sorhun, işçilerin maaşlarının geçim indirimi ile 716 lira olduğunu sigortanın dışında hiçbir sosyal haklarının bulunmadığını, bir gün işe gitmediklerinde üç günlük yevmiyelerinin kesildiğini aktardı.

Kiğılı Tekstilde hukuksuz uygulamaların yanında fabrikada ustabaşının, müdürün hakaretlerine, aşağılamalarına da maruz kaldıklarını ifade eden Sorhun Müdür Hüseyin Sözer'in "Altı üstü iplik temizliyorsun, kendini ne bok zannediyorsun", "Kafanı kırar, kapının önüne koyarım" vb. sözlerin yanında hakaret içeren hitaplarda bulunduğunu ifade etti.

Eyleminde 13 günü geride bıraktığını belirten Sorhun, sözlerini "Kiğılı'da baskıya, tehdide, sömürüye, işten atmalara son! İşimi Geri İstiyorum" diyerek tamamladı. Yapılan basın açıklaması sırasında bir çok kişi "Bravo", "Seni destekliyoruz", "Aferin kızım hakkını ara", "Çalıştırıp sonra da işten atmasınlar, sizi destekliyoruz", "Kiğılı'dan alışveriş yapmayalım" gibi sözlerle ve atılan sloganları alkışlayarak desteklerini belirtti.

Sorhun basın açıklamasını yaparken kendisine destek için gelen işçi arkadaşları da Kiğılı Tekstil'deki sömürü koşullarını ve Sorhun'un haksız bir şekilde işten atıldığını anlatarak çevredeki halka ve esnafa bildirimler dağıttılar. □

İŞİMİZE GERİ DÖNECEĞİZ!

İstanbul Merter’de bulunan Texim Giyim Sanayi’nde çalışan işçiler TEKSİF Sendikası’nda örgütlendiler, sendika yetki aşamasına gelince patron 35 sendikalı işçiyi işten attı. İşçiler, bunun üzerine eyleme başladılar.

6 Ağustos günü işyerleri önünde çadırlarını kurarak eyleme başlayan Texim işçileri, ilk eylemlerini hemen ertesi gün 7 Ağustos’ta Taksim Tünel Meydanı’ndaki Alman Konsolosluğu’na yürüyüş yaparak gerçekleştirdiler.

Texim Hugo Boss, Mayline, Escada, Bogner, Falke, Marc Cain, Roy Robson, Pierre Cardin, Park Bravo gibi markaların ürünlerini işleyen bir firma. İşçiler ağır çalışma koşulları nedeniyle 2,5 yıl önce sendikal örgütlenme çalışmasına başlamışlardı. Haftanın 6 günü 12 saat çalışan işçiler, bu yoğun çalışma koşullarına rağmen işlerin yoğun olduğu zamanlarda Pazar günleri de mesai yapmaya zorlanıyorlardı.

Sendikalı olmalarının ardından 12 saatlik çalışma süresini 8 saatlik vardiyalara çevirmeyi başardılar. Ve kararlı bir örgütlenme çalışmasının sonunda TEKSİF sendikası işyerinde yetki alma aşamasına gelmişti ki... Birden bire yeni makineler getirildi. İşçilerden 4 makineye bakarlar-ken 6 makineye bakmaları istendi. İşçilerin çoğu 8-10-12 yıldır tekstil sektöründeler, yine bir çoğu da aynı firmada 5-6 yıldır çalışan işçiler. Kısacası tekstilde hangi işin ne kadar sürede ne kadar üretilbileceğini bilen kalifiye işçiler. Kendilerinden % 50 daha fazla iş istenince, yapılması istenin için yetiştirilmesinin mümkün olmadığını söylüyorlar.

Bir işçinin 6

makineye birden bakması ve üretim yapmasının, işin bozulması, hatalı ürün çıkarılması, kalitenin düşmesi demek olduğunu patronlarına söylediklerinde “*Başka çareniz yok. Bu işi yapmak zorundasınız*” cevabı aldılar. Bu işyükünü kabul etmeyen işçilere 15 gün boyunca dayatmalarda bulunuldu. “İş yavaşlatıyorsunuz, fabrikaya zarar ettiriyorsunuz, makineleri çalıştırmayarak işi durduruyorsunuz” suçlamaları ile tutanaklar tutuldu. Çalışmayan makinelerin resimleri çekildi. İşçiler yapmaları gereken işi yapmıyor, yavaşlatıyor gibi gösterilmeye çalışıldı, sendikadan istifa etmesi söylendi. İşçilerin birliğini bütünlüğünü bozamayan patronları, daha bir hafta önce sendikayla yaptığı toplantıda işçi çıkarılmayacağını söylemiş olmasına rağmen, 35 işçiyi işten çıkarttı. İşçiler kararlı bir şekilde işlerine geri dönmek için fabrika önünde eyleme başladılar.

Teksif Sendikası 7 Kule Şubesi’nde örgütlü olan işçilerin ziyaretine eylemlerinin 3. gününde Teksif Bakırköy Şubesi’nde Genel Başkanlık yapmış olan Çetin Yelken de ziyarete gelerek desteklerini belirterek mücadelede başarılar diledi.

7 Kule Şubesi Asaletin Aslanoğlu TEKSİF’in bağlı olduğu uluslararası konfederasyon olan Industriall Global Union

Genel Sekreteri Jucky Raina tarafından destek mesajı gönderildiği ve Texim firması yetkililerine işçilerin işten atılmaları konusunda haksız bir tutum içinde bulunduğu ve bir an evvel TEKSİF sendikası ile görüşülerek işçilerin işlerine iade edilmeleri gerektiği aksi takdirde firmanın yurtdışındaki müşterilerine işçilerini işten atan bir firma olduğunu iletteceğini bildiren bir mail attığını aktardı. Texim işçileri gelen bu uluslararası desteği alkışlarla karşıladılar.

TEKSİF 7 Kule Şubesi Başkanı Sebahattin Çetin ise Texim ile bir hafta önceki görüşmelerinde işten atılmaları olmayacağını söylemelerine rağmen 35 işçinin işten atıldıklarını belirterek, bir gün önce çadır kurulan yerin ıslatılarak ve bir tırı park ettirerek, işçilerin binanın önünde durmasının engellenmeye çalışıldığını hatırlatarak, “*Şimdi buradaki binanın önündeyiz, belki yarın buraya da bir araç park ettirebilir, ya da başka yollar bulabilirler, ama bizler haklı bir mücadele veriyoruz. Arkadaşlarımıza işleri iade edilinceye kadar da ne yapmak gerekiyorsa buna hazırız. Şunu belirtmek gerekir ki onlar bizi engellemek için bir adım atarlarsa, biz bu engeli aşıp ilerisine geçmek için iki adım*

birden atmak için hazırız. Texim işçileri işlerine dönünceye kadar da nasıl bir mücadele gerekliyse biz ona hazırız” dedi.

İşçilerle eylem ve günlük programları hakkında konuşan sendika yöneticileri bir süre sonra eylem konusunda diğer demokratik kitle örgütleriyle iletişim kurmak üzere alandan ayrıldılar. □

ÇALINAN EMEĞİMİZDEN VAZGEÇMEYECEĞİZ

Halkalı'da bulunan Hey Tekstil işçileri 9 Şubat'ta patronları Aynur ve Süreyya Bektaş tarafından 3-4 aylık maaşları, kıdem tazminatları verilmeden işten çıkarıldı. İşten çıkarıldıkları günden bu yana fabrika önünde eyleme başlayan ve çeşitli eylemlerle seslerini duyurmaya çalışan Hey Tekstil işçileri, 4 Ağustos günü de Bakırköy'de yaptıkları basın açıklamasıyla "Hey Tekstil işçileri gaspedilen hakları için mücadeleyi sürdürüyor. Kimse çalınan emeğimizden vazgeçtiğimizi düşünmesin" diyerek bir kez daha Aynur Bektaş ve devlet yetkililerine seslendiler.

4 Ağustos günü saat 17.00'de Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda sloganları atan Hey Tekstil işçileri adına basın açıklamasını okuyan Zeki Güngör, "... 9 Şubat'tan beri gaspedilen maaşlarımızı ve kıdem tazminatlarımızı almak için mücadele ediyoruz. Biz işçiyiz patronlarımızın çaldığı emeğimizdir. Ekmek paramızdır; Çalınan sofradaki ekmeğimizdir, ev kiramızdır. Çalınan bizim yaşamımızdır" dedi ve patronların kendilerini köle yerine koymak istediğini, AKP iktidarının ise işçilerin verdikleri mücadeleye saldırırken, onların haklarını gasp eden patronları aylardır kordüğünü ifade etti.

"Bu ülkede baklava çalan çocuklara on yıllarca hapis cezası verilirken yüzlerce işçinin emeğini çalan Aynur-Süreyya Bektaş'a kimse dokunmuyor" diyen Güngör, "Adalet hep patronlar için vardır. Biz işçilere düşen açlık, yoksulluk ve zulümdür Türkiye'nin her yanında ramazan ayında iftar çadırları kuran, kardeşlik çağrıları yapan AKP'ye sesleniyoruz ama sesimizi aylardır duymadılar" diyerek sadaka değil emeklerinin karşılığını istediklerini ve bunu alıncaya kadar da mücadeleyi sürdürdüklerini belirtti.

Birçok işyerinde işçilerin hak gaspla-

ıyla, kötü çalışma koşullarıyla, ücretlerinin gaspedilmesi ve işten atmalarla karşılaştıklarını ve hakları için mücadele verdiklerini belirten Güngör, aralarında işten atılan ve direnişte bulunan bir işçi kar-

destek vermek için gelenlerle birlikte bir basın açıklaması yapacağını duyurması üzerine her zaman dakikalari bile hesaplayan patronun, fabrikayı bir gün önce yıllık tatile soktuğunu belirtti.

Sorhun, işine geri dönmek için mücadeleyi sürdüreceğini belirterek, Hey Tekstil işçileriyle dayanışma içinde olacağını ifade etti.

Hey Tekstil işçilerinin basın açıklamasına Devrimci İşçi Komiteleri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci İşçi Hareketi destek verdi. Hey Tekstil işçileri bir süre çevreye bildiriler dağıtarak eylemlerini anlattıktan sonra alandan ayrıldı.

Tekstil işçileri, eylemlerini 186. günü olan 11 Ağustos'ta, Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yeniden bir araya geldiler.

"Direne Direne Kazanacağız" pankartını açan işçiler, "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır", "İşten Atmalar Yasaklansın" sloganları attılar. Mücadele Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri ve bir çok siyasi partinin destek verdiği eylemde işçiler adına açıklamayı Mehmet Zeki Gördeğir yaptı.

Açıklamada "Bizler Hey Tekstil işçileri olarak gece gündüz çalışarak Hey Tekstili küçük bir atölye konumundan uluslararası ihracat yapan bir firma haline getirdik. Getirirken çalıştığımız markalar Mango, Espirit, H&M, Adidas, Levi's, Tesco vb. birçok tanınmış markaya üretim yaptık. Bu markalar ürünlerinin ne koşullarda üretildiğini, işçilerin nasıl bir baskı altında maaşları ödemediğini denetlemediler. İşçilerin haklarını savunmadılar. Bizler köle değil işçiyiz, alın terimizin emeğimizin karşılığını istiyoruz" denildi.

Açıklamadan sonra işçiler halka eylemlerini anlatan bildiri dağıttılar. □

deşlerinin de bulunduğunu belirterek 20 Temmuz günü Kiğılı Yenibosna fabrikasında işten atıldığı için eylemde olan Kiğılı işçisi Didem Sorhun'a da söz verdi.

20 Temmuz günü paydos saatlerine yakın hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarıldığını belirten Sorhun, işten atılmayı kabul etmeyerek işbaşı yapmak istediğinde ise fiziki müdahale ile işyerine girişinin engellendiğini ve bu nedenle fabrika önünde eyleme başladığını belirtti.

Kiğılı'daki hak gaspları ve sömürüyü teşhir etmek için basın açıklaması yapmak istediğinde patronun o gün erkenden paydos yaptığını, bir gün önce de kendisine

TEPECİK HASTANESİ HEMŞİRELERİ KARARLI!

1 Ağustos günü İzmir Tepecik Eğitim Ve Araştırma Hastanesinde yapılan basın açıklamasına yaklaşık 300 hemşire katıldı. SES İzmir Şube Başkanı Dr. Veli Atanur "sağlıktaki dönüşüm tüm halkımızı olduğu kadar çalışanları da mağdur ediyor bizler bu konuda mücadelemizi kesintisiz sürdüreceğiz" dedi.

Ülkü Şeyda'nın okuduğu basın açıklamasında "Bizler mesleğimizin gerektirdiklerini yapmaktan şikâyetçi değiliz. Biz mesleğimizin gereklerini yerine getirmek isteyenler olarak aşırı iş yükü ve eşitsiz çalışma koşullarına karşı çıkıyoruz" diyen hemşireler, "Bizler kar getirmesi gereken bir işletmenin, hastasını müşteri olarak gören zihniyetin bir parçası olmayı reddediyoruz" sözleriyle kadrolaşmanın çalışanlar arasında uçurumlar oluşturduğunu da dile getirdiler.

Hemşireler, 3 Ağustos günü bir bildiri yayımlayarak taleplerini sıraladılar. "9 Ağustos Perşembe günü akşama kadar çözüm üretilmemesi halinde ... 10 Ağustos 2012 Çarşamba günü kısmi iş bırakma ve sonrasında artarak devam edecek eylem ve etkinliklerle demokratik haklarımızı hastalarımıza mağduriyet yaratmadan kanunlar çerçevesinde sonuna kadar kullanacağımızı bildiririz" dediler.

Tepecik Eğitim Araştırma Hastanesinde hemşirelerin başlattığı eylem sürecinde taleplere ilişkin bir cevap idareden gelmedi. Bunun yanı sıra Türk Sağlık Sen, Sağlık Sen, Demokratik Sağlık Sen ve idarenin yandaşlarının yanı sıra hastanede ayrıcalık kazanmış kişilerin kişisel çıkarları nedeniyle katıldıkları karşı çalışmalar eylemi devam ettirmek isteyenleri demoralize etmeye başladı. Eylem bir çeşit "torpilsizler eylemi" ne dönüştü. Türk Tabipler Birliği eylemin dışında kalmayı tercih etti. SES içinde hemşirelik dışındaki unsurların çok azı eylemin yanında kaldı.

Hemşireler, planladıkları gibi 10 Ağustos Cuma sabahı iş bırakmaya hazırlanıyorlardı. 9 Ağustos Perşembe günü SES

Genel Başkanı ve Türk Hemşireler Derneği genel merkezi adına İzmir Şube başkanı ile çalışanlar arasında bir toplantı yapıldı. Toplantı sonunda SES Genel Başkanı, SES İzmir Şube Başkanı ve Türk Hemşireler Derneği İzmir Şube Başkanı ile Hastanemiz Başhekim, Başhekim Yardımcıları ve Başhemşirenin de olduğu idari heyetle yapılan toplantıda hemşirelerin talepleri görüşüldü ve şu kararlar alındı.

1- İl Sağlık Müdürlüğü'ne mevcut hemşire açığının giderilmesine dair hemşire talebiyle ilgili hem idare hem de Türk Hemşireler Derneği İzmir Şube ve SES İzmir Şube tarafından acilen yazı yazılacak ve görüşme yapılacaktır.

2- Hastanedeki mevcut hemşire dağılımı, iş bölüşümü ve çalışma saatleri ile ilgili Türk Hemşireler Derneği İzmir Şubesi, SES hemşire temsilcisi ve Başhemşire tarafından oluşturulacak bir komisyon kurulup hastanede inceleme ve değerlendirme yapılacak, hazırlanan sonuç raporu üzerinden istihdam yeniden düzenlenecek.

3- Hastanede halen çalışmakta olan

hastane içi görevlendirme ve görev yeri değiştirme komisyonuna yetkili sendika olan SES temsilcisi katılarak görevlendirmelerin gönüllülük, eğitim ve liyakate göre yapılması konusunda çalışanlardan yana taraf olup düzenli bilgilendirme yapacaktır.

4- Başhekimlik, hemşirelere görevi olmayan işlerin yaptırılması (hekim, sekreter işleri vb) ve bu sorunun başhekimliğe yansıtılması durumunda hemşirelerden yana tutum alacağını beyan etmiştir.

5- Acil serviste hemşirelerin yaşadığı sorunlara ilişkin (mobbinge, darp, triyajda hekim bulunmaması) Türk Hemşireler Derneği temsilcisi, SES hemşirelik temsilcisi, Acil servis Sorumlu Başhekim Yardımcısı ve Acil Servis Sorumlu Başhemşire Yardımcısından oluşan bir ekip ile hemşirelerin maruz kaldığı tüm sorunlar araştırılacak ve gerekli müdahaleler yapılacaktır. Ayrıca acil servisin işleyişindeki aksaklıklara ilişkin diğer eğitim ve araştırma hastaneleri ile tıp fakültesi hastaneleri acil servis işleyişleri incelenecek, yeniden düzenleme yapılacaktır.

6- Son atanan başhemşire yardımcılarının atanma usullerine dair inceleme başlatılacaktır.

Hemşireler alınan kararların uygulanıp uygulanmadığını takip edecekler, bunun için her Salı günü toplanacaklar. Bu gelişmeler üzerine hemşireler 10 Ağustos'taki iş bırakma eylemini ertelediler.

Somut bir kazanım olmasa da kendileri için önemli kazanımlar olduğunu dile getiren hemşireleri kurdukları Hemşirelik Komisyonu'nun SES kadar muhatap kabul edildiğini de söylüyorlar. "Hastanede halen sürmekte olan politik ortam birçok konunun tartışılmasını sağladı. Çalışanlar eylem sürecinin yarattığı ciddi değişiklikleri gördüler. Çalışanlara karşı son derece kaba olan idarenin davranışları anlaşılır derecede değişti" diyen hemşirelik komisyonu, tartışma ve görüşmelerin devam ettiğini söylüyorlar.

Mücadele Birliği /İzmir

COŞKUMUZ KARARLILIĞIMIZDAN GELİYOR

Eylemlerinin 3. gününde işyerleri önünde Texim işçileriyle eyleme başlama süreci ve nedenlerini konuştuk.

Mücadele Birliği: Merhaba, yazın en sıcak günlerinde işyerinizin önünde eylemdeyiz.

Mecnun Uçakçı: Merhaba, hoşgeldiniz... Ben 2,5 yıllık Texim işçisiyim. Teksif üyesi bir işçiyim. Zaten atılan tüm arkadaşlarımız sendikalı.

Mücadele Birliği: İşten atılan arkadaşların çalışma süreleri ne kadar, hepsi eski işçiler mi?

Mecnun Uçakçı: En yeni arkadaşımız 1,5 yıllık işçidir. Ama Texim'deki süresi 1,5 yıl. Bir çoğunun en az 6-7 yıllık bu sektörde çalışmışlıkları var. Yani bu işi, sektörü bilen arkadaşlar hepsi.

Bizler 12 saat süreyle çalışıyorduk. Pazar günleri de mesailere kalmamız isteniyordu yoğun zamanlarda. Biz de sendikalı olmaya başladık Bizim çalıştığımız bina şu tırın arkasında kalan binadır. Dün çadırımız bu arabanın yerindeydi. Burası dokuma dairesi dediğimiz bölüm. Triko üzerine çalışıyor. Şimdi önünde olduğumuz bina da aynı firmanın binası. Burada da (eylemlerle binaları gösteriyor) penye üzerine çalışılıyor. Burada da örgütlenmemiz var. Fakat biz dokuma dairesinde ciddi ve güçlü bir örgütlenme sağladık. 2,5 yıldır sendikal çalışmamız var.

Mücadele Birliği: Kaç kişi çalışıyorsunuz?

Mecnun Uçakçı: Texim'in 680 hatta daha fazla işçisi var.

Mücadele Birliği: Sendikal çalışmanın hangi aşamasında başladı baskılar.

Mecnun Uçakçı: Kritik olan nokta budur. Sendikal örgütlenmemiz oldukça güçlü... Teksif burada tam yetki alma aşamasına gelmişti. Zaten bizim işten atılmamız hukuksuz ve usule aykırı olduğu gibi diğer yandan da tamamen sendikaya karşı bir tutumdur. Yani sendikanın yetki alınması, hatta mümkünse sendikal örgütlenmenin burada tamamen bitirilmesi...

... Sendika yetki almak üzere... Nasıl yapacak? Siz sendikalısınız ben sizi istemiyorum diyemez. Hem yasal olarak suç.. Hem de burada sıkı bağlarımız olduğunun farkında... Bu yöntemi denedi amaç tamamen sendikayı fabrikadan çıkartmak. Biz toplantı yaptık işverenle.. "Bir işçi arkadaşımız 6 makineye bakamaz. Böyle olursa işçinin verimliliği düşer, üretimde hata olur, mallarımız geri gelir. Biz işimizi doğru düzgün yapmak, hatasız kaliteli mal üretmek istiyoruz" diyerek açıkladık. Biz bunun altında yatan nedeni anlamayacak işçiler değiliz ki... ..

Mücadele Birliği: Atılan tüm işçiler sendikalı sanırım.. Vardiyalar arasında işten atılma dağılımı nasıl oldu.

Mecnun Uçakçı: 07.00-15.00 vardiyasından 12 arkadaşımız, 15.00-23.00 vardiyasından 11 arkadaşımız, 23.00-07.00 vardiyasından da 12 arkadaşımız işten çıkarıldı. Ve hepimiz sendikalıyız.

Burada Teksif'le güçlü bir örgütlenme sağladık. Tabii bizlere olduğu gibi içerideki arkadaşlara da sendikadan istifaya etmeleri konusunda baskıda bulunuyorlar. Bu direnişten sonra daha da arttırdılar tabii baskıyı.

Mücadele Birliği: Direniş başlar başlamaz, daha da sıkıya almışlardır.

Mecnun Uçakçı: Aynen öyle oldu. Ama başaramazlar.. Zaten direk söyleyemiyorlardı. Sendikalı olmayın, sendika istemiyoruz diye... Hem hukuken bunu söylerse suç işlemiş olur. Hem de bizim sağlam ve kararlı bir örgütlenmemiz var.. Buna cesaret edemez.. Ama ne yapıyor.. Klasik oyunlar.. Sendikalı olanlar militandır, eylemcidir, farklı siyasi işleri vardır, onlar tekin insanlar değil vs. söylemlerle uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Ama işe yaramadı.. Sendikal örgütlülüğümüzü yetki alma aşamasına getirdik.. Çalışan arkadaşlarımız en iyi şekilde işini yapıyor. Mesaisini tamamlıyor ve yanımıza gelip bizimle sohbet ediyor, desteklerini dile getiriyor. Yani güçlü bir şekilde başladık biz.

Mücadele Birliği: Ne olduysa da o sınıra gelince oldu yani..

Mecnun Uçakçı: Evet, tamamen sendikanın örgütlülüğünü buradan silmek için amaç. Bunca yıldır çalışan elemanlar da, kendileri de çok açık olarak biliyor ki, söyledikleri şartlarda üretim yapılamaz. ... Biz zaten en iyi, en itinalı şekilde üretim yapıyorduk. Ve yine aynı şekilde en iyi üretimi yapıp, ama insanca çalışmak ve insanca yaşamak istiyoruz. Bu bizim anayasal ve insani hakkımız bunun için de eylemse eylem, direnişse direniş... Biz işimizin başına döneceğiz, kimse buna engel olamayacak.. Bunun için de işte buradayız, hazırız...

Süleyman Aydın: Merhaba, ben 5,5 yıldır Texim işçisiyim. İşte şimdi de eylemdeyim... Biz yıllardır çalışmakta olduğumuz işimizi geri istiyoruz. Sendikalı olduğumuz için işten atıldık. Neden sen-

Röportaj

dikalı olduk? Çünkü bizden gücümüzün çok üstünde bir çalışma istediler. Biz sendikalı olmadan önce 12 saat çalışıyorduk. Anca sendikalı olduk ondan sonra 8 saatlik vardiyalara döndük. Biz şunu biliyoruz ki, sendikalı olmak bizim anayasal hakkımız, en insani hakkımız. Eğer insanlar emeklerinin karşılığını alabilseler, sendika da olmaz, eylem de olmaz... Biz insanlar emeklerinin karşılığı alsınlar, insanca yaşasınlar istiyoruz. Sendikamız da bunun için var. Ve biz sendikamızla birlikte işimize geri dönünceye kadar da burada olacağız. Ne yapmak gerekiyorsa hep birlikte onu yapmaya hazırız.

Ben 42 yaşındayım. Üç tane evladım var.. Yıllarca çalıştım. Sendika bilmedim... AKP'ye oy verdim... Ama şimdi işimizi daha iyi yapmak istediğimiz, insani hakkımızı kullanıp sendikalı olduğumuz için işten atıldık. Elbette hakkımızı arayacağız... Ne yapmak gerekiyorsa onu hep birlikte yapacağız... Kimse gideriz diye beklemesin yani..

Mücadele Birliği: Sendikalı olmadan önceki düşünceleriniz nasıldı?

Süleyman Aydın: Doğrusunu söylemek gerekirse, sendika nedir bilmezdim.. Bir çok şeyi farklı biliyorduk, farklı görüyorduk. Ancak burada bildik öğrendik sendika nedir... sendikalı kimdir.. Bir çoğumuz gibi ben de geleneksel bilinen inanışlarla büyütüldük.. Bize insanlar, görüşler nasıl anlatıldı? "Sendikacılar için komünist bunlar" denildi... "Komünist kim?"... Bu televizyonlarda büyük eylemlerde vuran, kıran, camları indiren, arabaları yakan, insanlar... Alevi kim? Onlar başka.. onların inançları yok... Doğudaki insanlar, Kürtler nasıl anlatıldı?... Onlar sanki düşman, sanki farklı istekleri var.. Hayır hiç biri böyle değil, zamanla gördük, tanıdık öğrendik... Bize anlatılan, çocukluğumuzda öğretilen gibi değil hiçbir şey... Her inanıştan, her düşünceden, farklı yöreden insanları tanıdık, birlikte çalıştık, işte burada hep birbirimize güveniyoruz. Hepimizin, bütün insanların istediği aynı... Çalışacağı bir işi olsun, işini en iyi şekilde yapsın ama insanca yaşasın.. Çocuğumu okula gönderebileyim, bir derdim olursa hastamı götürüp baktrabileyim.. Gelecekte ne olacağım, nasıl geçirim diye korkmayayım. Hepimiz bunu istiyoruz... Sendikalı olmamızdaki sebep de budur... Diyorlar ki, sendikalı olmuş..

eylem yapıyor... Biz işçilerin başka türlü hakkını alma şansı yok çünkü bunu biliyoruz artık... Eğer insanların emeklerinin karşılığını aldığı bir düzen olsaydı, eylem de olmazdı, sokaklara da çıkmazdı insanlar... Ben sendikalı olduktan sonra bildim bazı şeyleri... Zaten hep insani düşünürdüm, ama şimdi daha bir sağlam bastıyorum yere. Burada arkadaşlarımla hep birlikte kazanıncaya kadar ne yapmak gerekiyorsa yapacağız. Biz hakkımız olan işimize geri döneceğiz.

Mücadele Birliği: Hepinizin coşkulu, kararlı bir duruşu var. Moraliniz de yüksek... Başarılar dilerim...

Süleyman Aydın: İşçinin başka çaresi yok, hep birlikte olacağız... Çalışanın emeğinin karşılığını aldığı bir düzen olması için hep birlikte uğraşacağız.. Sade Taksim'de değil.. Bundan da başka yerlerde de başka çalışanların da emeklerinin karşılığını alması için uğraşacağız.. Bunun en doğal hakkımız olduğunu biliyoruz çünkü... Okula giden bir kızım var staj için geldi bir süre buraya... Bakın elimde ona ait bir bordro var... Eline geçen üç kuruş para. bir sürü kesintiler vergiler var kağıtta. Bu parayı burası vermiyor... Bunu onların yerine devlet ödüyor... Nasıl ödüyor? Benim, senin, öteki işçi arkadaşın işsizlik fonundan, kıdem tazminatı fonundan kırpıntılarıyla ödüyor. Ben kızım okusun istiyorum ama o, haftada üç gün fabrikada çalışıyor. Niye? Staj zorunluluğu var. Ama benim kızım okumak istiyor, sınavları kazanabilmek için dersaneye gitmesi lazım. Nasıl olacak? Maddi imkan var mı? Hadi ne yaptık ettik, dersaneye verdik diyelim. Çok zor ya.. Öyle olsa bile üç gün staj diye gidip çalışan insan ne kadar ders anlayacak... Niye dersaneye gitmek zorunda.. Niye okulda öğrenemiyor öğrenmesi gerekenleri... Bütün bunlar için haklarımızı aramamız, insanca yaşanacak koşullar için mücadele etmemiz gerekir. Bu eylem de onun bir parçası işte... Kazanıncaya kadar da ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyız.

Mücadele Birliği: Teşekkür ederim... Sohbet için. Sizin düşüncelerinizi alalım biraz da..

Arif Erişkin: Taksim'de 4,5 yıldır çalışıyorum. Daha önce 12 saat çalışıyorduk. Haftada 6 gün. Bir de Pazar günlerini mesai yazıyorlardı. Biz de sendikalı olmaya başladık. 2,5 yıldır sendikal çalışmamız var. Sendikal çalışmaların ardından doku-

ma dairesinde 8 saatlik çalışmaya düşürdük. Sendikalı olmamız sayesinde sağladık bunu.

...

Mücadele Birliği: Eylem konusundaki düşünceniz nedir?

Arif Erişkin: Biz çalışmakta olduğumuz işimize geri dönmek istiyoruz. Makinelerimizin başına geçip çalışmak istiyoruz. Biz işimizi gerektiği gibi yapan işçileriz ve bizden istenen çalışma sistemiyle kaliteli bir üretim yapılması mümkün olmadığını da biliyoruz. Burada sendikalı olmamızdaki amaç insanca çalışma koşullarının sağlanması. Hepimizin amacı bu değil mi? İnsanca çalışma koşulları insanca yaşamak. Buradaki eylemimizin amacı da budur. İnsanca yaşamın temellerinin atıldığı bir dünyanın mücadelesinin bir parçası buradaki direniş.. Kazanıp işimizin başına dönmek için de hep birlikte bu eylemi sürdüreceğiz.

Mücadele Birliği: Hepiniz coşkulu ve kararlısınız... Başarılar dilerim..

Arif Erişkin: Sağolun...

Mücadele Birliği: Yazın en sıcak günlerinde eylemdesiniz.. Sıcakta zorlanabilirsiniz biraz ama genel olarak coşkulu, kararlı bir duruşunuz var.

Texim İşçisi: Asıl dün görecektiniz, inlettik Taksim'i... Sabah da burada inlettik buraları sloganlarla... Coşkumuz kararlılığımızdan geliyor.. Biz işimize geri dönmek için buradayız. Dün çadır kurduğumuz yere araba çektiler, biz de bugün buradayız. Burayı da kapatabilir.. ama şunu bilsin patron.. biz işimize geri döneceğiz.. Buralarda hep tekstil firmaları var.. Çok arkadaşımız var buralarda... Ulaşabildiğimiz her yere, herkese neden işten atıldığımızı anlatıyoruz. Buradaki işçilerle haklarımız konusunda konuşuyoruz. Eğer biraz daha burada beklemek gerekirse biz bütün buradaki işçilerle konuşuruz...

Mücadele Birliği: Eylemde ajitasyon-propaganda hazır diyorsunuz yani...

İşçiler: Evet, biz işimize geri döneceğiz... Bunun için de ne yapmak gerekirse yapmaya hazırız..

Mücadele Birliği: Mücadelenizde başarılar arkadaşlar.. Umarım çok kısa bir sürede işlerinize dönersiniz...

İşçiler: Sağolun... Dönemezsek, sloganlar eylemler devam edecek...□

ÇAPA'DA BİR İŞ CİNAYETİ!

Çapa'da bir iş cinayeti daha yaşandı! 1 Ağustos günü ilk saatlerinde İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi Mono Blok 6. katında klima monte ederken aşağı düşen Sinop doğumlu Serkan Borucu adlı işçi, "boyun kırılması" sonucu öldü. Hastanede işçinin ölümü kayıtlara "şüpheli ölüm" olarak geçti ve gece Adli Tıp Kurumuna götürüldü.

Sabaha karşı taşeron sağlık işçilerinin hastane bahçesinde kurdukları çadırları, 163 gününde sabaha karşı zorla kaldırıldı.

İş cinayetinde ölen işçi ve taşeron işçilerin çadırlarının zorla sökülmesi işçiler tarafından protesto edildi ve gün içinde bir basın açıklaması yapıldı.

Taşeron işçilerinden Emine Eriş, yaptığı basın açıklamasında taşeron işçisi Serkan Borucu'nun ölümünü duyurdu ve Serkan Borucu'nun iş kazasında ölmesini iş cinayeti olarak nitelendirirken "Aynı günün gecesi, sabaha karşı taşeron işçilerinin ücret kesintilerine karşı kadro talebiyle yürüttükleri mücadelenin simgesi olan Direniş Çadırı zorla yerinden sökülüp kaldırıldı. 163. günün sabahı saat 05.00 sıralarında yapılan bu operasyonda ne dernekten ne de sendikadan bir tanık bulundu. İçerisinde özel eşyaların, sendika ve dernek evraklarının, mutfak malzemelerinin olduğu çadır akıbeti de belirsiz. Üniversite korsanca davranmaya devam ediyor.

Çadırın ve eşyaların zorla yerinden sökülüp kaldırılması şüphelerimizi de artırıyor. Hiçbir tanığın olmadığı bu işlemin kendisi de, hastane yönetiminin önceki uygulamaları gibi hukuksuzdur" dedi.

Eylem sırasında "Taşeron Ölüm Demektir", "Biz Haklıyız, Biz

Kazanacağız", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. TAS İŞ DER ve Dev Sağlık üyesi işçileri mücadelelerine sonuna kadar devam edeceklerini ve çadırlarını tekrar kuracaklarını belirttiler.

SES, Tabipler Birliği Odası, Sağlık Sen, yöneticileri eyleme destek vererek kısa konuşmalar yaptılar. □

ANTEP KÖSELER KÖYÜ ŞENLİĞİ

Çepnileri Derneği'nin organize ettiği ve bu yıl üçüncüsünün örgütlendiği Köseleler Köyü şenliklerinde Ayışığı Sanat Merkezi olarak yer aldık.

5 Ağustos Pazar günü sabahın erken saatlerinde başlayan etkinlik akşama dek sürdü. Şenlikte Tolga Sağ'ın yanında birçok sanatçı yer alırken semah ve tiyatro da sergilendi. Saat 8.00'den itibaren insanların alana gelmeye başladığı etkinlikte program saat 11.00'e doğru başladı ve etkinliğin düzenleyicisi olan Antep Çepnileri Derneği adına Zülfikar Aslan bir konuşma yaptı. Ardından etkinliğe destek veren siyasi parti ve derneklerin temsilcileri de kısa konuşmalar yaptı. Yapılan konuşmalarda özellikle Alevi toplumuna yönelik baskıların arttığına işaret edildi; baskılara karşı birlikteliğin ve dayanışmanın önemi vurgulandı. Geçmişten gelen haksızlıklara karşı durma anlayışından taviz vermeden mücadelenin yükseltilmesi gerektiği dile getirildi.

Öğle sonrasında Antep Pir Sultan Abdal Derneği semah ekibi semaha durdular. Onun ardından Çepnileri Derneği Tiyatro Ekibi izleyicilerle buluştu. Tiyatro gösteriminin ardından Tolga Sağ türküleri kitleye seslendi ve ardından sahneye çıkan diğer sanatçılarla halaylar çekildi.

Bizler de Ayışığı Sanat Merkezi olarak kitleye sanat dergimiz ÖNSÖZ dergilerimizin ve Deniz kartlarımızın dağıtımını yaptık. Kitlelerle kurulan sıcak sohbetlerin yanı sıra standımıza genci yaşlısıyla ilgi yoğundu.

Antep Ayışığı Sanat Merkezi

LÜBNAN'DA DİRENEN
BİN TAŞE... ELEKTİK
İŞÇİ... BİN SELAM!
ENERJİ...

İŞÇİ SINIFINDAN
ANTEP İŞÇİ SINIFINA
SELAM OLSUN
YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ

İŞÇİ SINIFINDAN
İŞÇİ SINIFINA
SELAM OLSUN
YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ